НОВИНКИ.

Спол. Держави висилають карну експедицию проти ґен. Віллї.

Звісно, що ґен. Вілля напав на пограничні місця Спол. Держав, їх попалив і много осіб при тім зістало убитих. Тепер Спол. Держави не хотять дивитись далї через пальцї на вибрики Віллї і хотять його зловити живого або мертвого. Осунувши Віллю з Мексика, мабуть в сій країнї запануэ спокій, принайменьше так думаэ Вілсон през. Спол. Держав.

Чоловік з двома серцями.

Угорські часописи доносять, що недавно тому станув перед асентирунковою комісією в Шегединї чоловік, у якого сконстантовано два серця. Оба серця находять ся по лївій сторонї груди і не справляють сему чоловікови ніяких трудностий. Чоловіка сего призначено перед суперарбітраційну комісію, яка маэ рішити, чи два серця суть перешкодою в повненю військової служби.

З Гаґи доносять, що Німцї приготовились на заході до рішаючого удару.

Гаґа, 12. марта. Один нідерляндський воэнний критик заявляэ, що Німеччина концентруэ на західнім теренї усю артилэрію, яку лише маэ до розпорядимости і найлїпші полки піхоти і э рішена боротись аж до осягненя рішаючого успіху.

До ізерського фронту висла ли вони свої величезні корабельні армати, якими мають надію викурити аліянтів з їх становищ. Численні желізничі поїзди везуть війско і артилэрію до Шампанії. Крім того Німцї хочуть збудити ентузіязм серед німецького народу, щоби сей сильнїйше попер нову державну пожичку.

Лондон. — Вісти які від кількох днів кружили по Льондонї що до операцій на північнім морю, викликали серед Льондонців велике напруженэ. Його скріпили ще депеші з Скандинавії, які предсказують в найблизшій будуччинї борбу між англїйскою і російською фльотою з одної сторони, а німецькою з другої.

Коло острова Олянд (в Швеції) зявились російські торпедовці, а в Сунді, на полудни від Штокгольду бачено 6 німецьких субмарин. В Скандинавії пануэ загальне переконанэ, що Англїя і Росія з весною будуть старатись перервати німецьку комонікацію з Швецією.

Фльотові знатоки від кількох днів висказували опінію, що німецька фльота приготовляэсь до виїзду на море і треба надіятись важних подій. Чи англїйскі власти вірять в то, сего годї ствердити.

Рим, 8. марта. Після інформацій, які ту наспіли, 20 німецьких дріднавтів виплило з пристани Кіль.

Новий німецький періскоп.

Періскоп, се оптичний прилад, яким э заосмотрена підводна лодка. Коли ся лодка пірне зовсім під воду, то тоді, щоби її залога могла бачити, що діэ ся на верха, висуваэ періскоп, який остаэ пару стіп над водою. Хоть сей прилад э досить малий, бо величина всего тільки звичайного тареля, однак через се, що він э зроблений з зеркала, в сонїчних промінях дуже сильно блищить ся і зраджуэ в сей спосіб присутність підводної лодки. Та тепер доносять з Риму, що німецькі підводні лодки зістали заосмотрені в зовсім новий тип періскопів, яких зовсім не треба висувати понад воду; вони остають так само як і лодка під водою і через се найменший знак не зрадить, що десь в глубинї укриваэ ся сей страшний ворог. Італїйський пароход "Гіэва", який затонув перед пару днями на Середземнім морю зістав затоплений як раз підводною лодкою, заосмотреною в такий періскоп.

Борба з трійливими газами коло села Форґес.

Париж, 8. марта. Депеша з фронту доносить, що німецькі війска, які заняли Форґес, потерпіли великі страти внаслїдок своїх власних трійливих ґазів. Се було перший раз, що Німцї в своїх атаках на Верден ужили трійливих ґазів.

Німцї приготовили атак на Форґес в той спосіб, що поза своїми лініями закопали начиня з плинним хльорином і між тими начинями повели цїлий систем рурок. Коли усе було приготоване до атаку, зачали вони сильне бомбардованэ, а рівночасно випустили трійливі ґази. Тяжкі храми ґазів повіялись на француські становища. Однак француські канонїри, які знали про істонованэ начинь з ґазом, звернули на них сильний огонь, збірники потріскали, а вонючі ґази розійшли ся по німецьких становищах. Рівночасно обернув ся вітер і всї ґази звернули ся на німецькі становища.

Між Німцями настала страшна паніка, а крик умираючих жовнїрів заглушував гуркіт армат.

Німцї зачали тоді бомбардованэ з здвоэною силою і соткими кидали трійливі бомби з одного опанцерованого бльокгавзу. Француські канонїри незадовго віднайшли становище сего бльокгавзу і зачали огонь. 200 фунтові ґранати відбивались зразу від сталевого панцира як гумові бальони, однак вкінци одна бомба перебилась до середини, експльодувала і знищила вежу.

Помимо того німецьким офіцирам вдалось наново зібрати свої війска і по кількох сильних атаках заняти село Форґес

Хінські способи говореня.

Хоч хінський нарід э найбільш прозаїчний з усіх народів на земли, то всеж таки хінська мова э незвичайно богата в порівнаня та поетичні, цьвітисті вислови. Коли вмираэ цісар, кажуть Хінцї: "Він вступив на хребет летучого змия, щоби бути його гостем в небесних сферах." Подібно говорять про вмираючу цісареву, що вона "відлїтаэ на птаховифеніксї до царської матери на Заході."

Втїху гостий на великім торжестві прирівнують до гармонійного (згідного) співу двох феніксів. Реченэ: "Вдрапати ся на молочну дорогу" або "досягнути рівника" значить: побачити цісаря. Нашій образовій пословиці: "Кидати перли перед безроги" відповідаэ хінська метафора: "Грати на струнах арфи перед волом." Цікавий і оригінальний э також висказ: "Він розрізуэ собі черево, щоби сховати в ньому перли." т. зн. стремить до здобутя богацтва. "Скажені филї переливають ся понад скалу" э гарним поетичним образом на означенэ сварки пяниць, а загрожену ними людину порівнують влучно з "рибою в горшку поставленім на огни."

ОКОЛИЦІ ВЕРДЕНУ, ДЕ НІМЦІ РОЗПОЧАЛИ ОФЕНЗИВУ

Новий терен, які Німцї заняли коло Вердену э затемнений. Поодинокі лінії з числами вказують поодинокі наступи Німців. (Квадратові знаки і хрестики се форти.)

При сім незначнім поступі Німцї стратили около 150.000 в самих убитих.

ВІДЖИВЛЕНА КРОВ.

Звісний се факт, що кров відграваэ наважнїйшу часть в людськім організмі і через те, річ дуже ясна, кождий повинен якнайлїпше дбати про ню. А се можна робити через утриманэ травних органів чистими і сильними. Як лише зауважить ся яка індіспозиция э хоч би навіть й мала, уживайте Трінера Американський Елїксір Гіркого Вина. Хай буде се страта апетиту, вонячий віддих, кольки, запір, то їх не повинні занедбувати. Ся препарація затримаэ ваші травні органи чистими, а тим самим і ваша кров буде чиста і богата. Ся препарація помічна на многі инші хороби жолудка і кишок, на нервовість і хороби получені з запором.

Цїна $1.30. В аптиках:

JOS. TRINER, Manufacturer
1333 - 1339 Str. Ashland Ave.
CHICAGO.

На увільненэ болю мушкулів і суставів натерайте місця Лініментом Трінера. **Цїна 70 з пересилкою.**

[redacted]

„Канадиєць"
Релїгійно-моральний
ТИЖДНЕВНИК.
Передплата на рік лише $1.

Канадиєць
THE CANADIAN

„THE CANADIAN"
10336 -- 96 ST.
Edmonton, -- Alberta.
Advertising rates furnished on application.
All kinds of job printing done.

РІК V. Ч. 11. EDMONTON, 22. OF MARCH. 1916. — VOL. V. No. 11

Новинки.

Женева. — З Букарешту доносять, що Німеччина просила Болгарию, щоби ся вислала дві дивізії до француського фронту. Болгарське правительство відмовило задля непевного становища Румунії.

Париж. — Після оцінки буджетової комісії палати послів війна буде коштувати Францію по конець червня с. р. 7,400,416 096 долярів. Правительство домагаэсь розписаня надзвичайних податків. Оден день війни коштуэ Францію $17,400.000.

Лондон. — Від англїйскої армії в Африцї надійшов слідуючий рапорт:

"11. марта наші війска заатакували сильні німецкі становища коло Кітова, на заході від Тавети. Прийшло до дуже завзятої борби, яка велась аж до опівночи зі змінним щастэм.

Вкінци два відділи полудневo-африканської піхоти вдарили штурмом на баґнети і заняли становище вдержали його аж другого дня, коли прибули скріпленя. Німцї і тубильцї уступили в полудневo-західнім напрямі до Каґе.

Скріпленя для Вальони.

Рим. — Італїйскі війска в Вальонї дістали скріпленя, щоби могли ставити успішний опір Австрійцям, які в найблизшій будуччинї заатакують місто.

Італїйске міністерство війни нинї оголосило, що ґенерал Сеттеніно Піячентінї зістав іменований командантом італїйського експедиційного корпусу, який маэ боронити Вальони.

Сей ґенерал э одним з найспосібнїйших полководців Італїї. З початком війни він був командантом 19-ої дивізиї в Неаполю.

Чи Верден впаде, чи видержить німецький удар?

Париж. — "Матін" нинї пише, що Німцї поза півміліонову армію кронпрінца мають дуже численцї розерви. Воэнний знаток сеї часописи каже, що для Французів булоб лїпше, коб під Верденом велась аж до остаточного рішеня, бо тоді Німцї внаслідок понесених страшних страт не моглиб вже нїгде инде зачати ніякої офензиви.

Фрацуською армією під Верденом провадять ґенерали Жоффре і Кастельно, найспосібнїйші француські полководці.

Француські воэнні критики впевняють, що великий німецький плян окруженя армії Жоффрего не вдасть ся. З кождим кроком поступу Німцї стрічають все сильнїйші француські становища, а крім того від тижденя безнастанно до сеї части боэвої лінії відходить сьвіжа артилэрія.

Турецькі зьвірства над безборонними Вірменами.

Париж. — Місионарі, які наочно бачили турецькі масакри над безборонними жінками э дітьми і старцями от що подають: "Турецкі жовнїри эще лютїйше знущались на нещасними жінками, коли сї молили їх зі слезами о пощаду щоб охоронити своїх дітий від турецьких тортур. Жінки радше кидали свої дїти в розбурхані филї ріки Тиґра і Евфрата, ніж мали дивитись на їх страшні муки.

Старих Вірмен Турки саджали на коли попри дороги, а дїтям розмязджували голови.

Найстрашнїйшою сценою було се, коли зігнано над ріку Евфрат тисячі жінок і дїтий, яких повязано по одному дозенови до купи і відтак повязаних кидали в филї ріки, яких вир тягнув на страшну смерть.

Чому Анэля Дудек застрілила ксьондза Яжджевского?

Ми подавали в однім з попередних чисел, що в Сент Павль застрілела А. Дудек ксьондза Яжджевского. Тепер доносять телэграми причини сеї страшної траґедиї.

Причиною сего кроку Анэлї Дудек було зведенэ эї.

Ще в роцї 1913 ксьондз Генрик Яжджевский був покликаний до хорої Дудкової з "релїгійною потїхою" і тоді допустив ся худобячого вчинку на хорій женщинї. Коли Дудкова виздоровіла оскаржила попа о насильство, а коли почулась матерню, потягнула того самого попа за судові ґратки. Процес тягнув ся довго — тай вкінци Дудкова програла.

Се збудило в обезславленій женщинї жаль і она часто відгрожувалась, що мусить пімститись на попови. Тому що в суді не найшла справедливости, она постановила пошукати иньшої дороги.

Допроваджена до крайности Дудкова кулею револьвера поклала кінець житю брутальности ксьондза Яжджевского.

Просимо відновити передплату на "Канадиэць."

ДИПЛЬОМАТИЧНЕ НАПРУЖЕНЭ МІЖ СТЕЙТАМИ А НІМЕЧЧИНОЮ

починаэсь рвати через затопленэ Люзитанії.

КАНАДА.

В 1915 роцї побудовано в Альбертї 343 нових мостів а 177 направлено.

Кальґари. — Тут при картах арештовано трох Австрійців і покарано їх досить остро. Лідер від карт одержав 9 місяців криміналу і 200 дол. а оба його партнери лише по 200 дол.

Минувшого тижня на Кінґстіно відбув ся "малий файт" цивілїв при участи російских рекрутів. Поліция яка вмішалась і собі до сего файту вийшла найгірше, бо одному поліциянтови порізано руки а поліцийному інспекторови розбито голову. Но всеж таке поліция приарештувала пятьох синів Марса, яких поліц. судия засудив на 4 місяці тяжкого кріміналу в Форт-Саскачевані.

Доміняльне правительство прийде з помочию для "сухих" провінций.

Оттава. — Зі взгляду на се, що і Манітоба переголосувала за прогібіцию, доміняльне правительство вкоротці ухвалить відповідний закон, яким заборонить ся спроваджуванэ алькоголю до "сухих" провінций.

Спроваджуванэ алькоголю до сухих провінций, з поза границь провінциї було власне слабою стороною прогібіциї. Тепер спроваджуванэ закажесь а коли закажесь і виріб алькоголю тоді прогібіция буде дійсно прогібіцию, бо не лише не вілно буде алькоголю пити але і виробляти.

Виходить в середу кождого тиждня

АДРЕС:

„КАНАДИЄЦЬ.“

THE CANADIAN

10336--96 ST. EDMONTON, ALTA.

Передплата на рік виносить . . . .$ 1.

Видає Спілка „Канадиєць.“ Число Телеф. 6344.

Гроші можна посилати через експрес, або на Money Order, а карточку, котру дістанете на почті, або від експрес-агента, треба в листі післати до Редакциї, бо без тої карточки не дістанемо гроший.

В Сто Другі Роковини.

Т. ШЕВЧЕНКО — ЯК ДОБРИЙ ХРИСТИЯНИН.

Вже від молодих літ Т. Шевченко віддавав ся залюбки читаню Біблії а головно псальм (Псалтири). Будучи на науці у дяка Богорского він хоть малий хлопчина, а перевисшав свого учителя в читаню і розумію Псалтирі, через се нарід любив малого Тараса і кликав його читати Псалтиру над покійниками, бо він читав голосно виразно і зрозуміло. Читав красше чим самий дяк — Богорський. Тарас Шевченко любив псальми, бо они писані віршом, а зміст їх промовляв до глубини чутливого серця Тараса. Псалтир се була його одинока розрада і утіха. В найбільшім горю і розпуці малий Тарас брав Псалтир, ховавсь в буряни і тут читанэм псальм розвеселяв себе і потішав свою мачошину судьбу.

Коли Т. Шевченка засуджено на засланя, він і тут не покидаэ ні Эвангелия ні Псалтира. Эвангелиэ се одинока його розрада на далекій чужині. Його замкнено в тюрмі, заборонено йому писати. Через се тюрма стала йому гробом, жаль і любов яка в нім горіла він неміг виливати на папір, а се було не доперенессеня. Він попадав в розпуку і всій то розпуці одинокою осолодою було сьв. Письмо. І він каже самий про се в своїх записках "Эдина моя втіха тепер — сьвяте Эвангелиэ я читаю эго що дня, що години." Читаючи Біблію він бере поодинокі стихи і їх обробляэ в своїх творах. Йому подобають ся Псальми Давида і він бере їх за основок до своїх псальмів.

Взагалі читаючи твори Т. Шевченка, ми знаходимо велику чисту релігійність і віру в Бога.

Він читаючи Біблію любив эї і бажав, щоб всї эї читали і шанували "бо нічо чоловіка не може вхоронити і розвеселити тут на землї крім одної науки яка містить ся в Біблії" писав Шевченко в своїм листі.

Про саму Біблію він так пише в своїм творі:

То Боже слово,
То серце поволи з Богом розмовля,
То серце щебече Господнюю славу,
А думка край сьвіта на хмарі гуля.

Неволя надоїла була Тарасови і він з розпучливим серцем дививсь на цілий сьвіт і радбб-був на всіх своїх ворогах пімстивсь і то в найлютійший спосіб, але тут знова пригадуэ на Біблію і пише:

"Бог судить, визваляэ довготерпеливих . .
Все од Бога,
Од Бога все! А сам нічого
Дурний не вдіэ чоловік.

Злидні і неволя не убили його духа побожности, він уповаэ на Бога і Його всемогучість і каже:

Молю ся... Господи, молюсь
Хвалити Тебе не перестану,
Що я з нікім не поділю
Мою тюрму, мої кайдани.

Тарас Шевченко любив правду і волю і стремів до неї зі всею завзятостию. Неволя, гнет, неправда і облуда не маэ границь погорди в Тараса і се видвигаэ Тараса до ряду найбільших людий. Найбільшими людьми на сьвіті э ті, в яких були великі, чисті, сьвяті думки, в яких грудях палав несквер ний огонь до правди а ненависть до всього, що скверне, що несправедливе. І люди такі невсипущі бо невсипуща була їх ідея. Не богато було таких людий і небогато буде. Тому кождий нарід з такою великою побожностию відносить ся до памяти своїх великих синів.

Тарас Шевченко відносив ся з погордою не лише до панів магнатів, які держали простолюдина в неволи-кріпацтві фізичнім але не меньше тяжші удари на духовеньство, яке держало нарід в кріпацтві духовім. Шевченко бачив, що духовеньство зовсім не дбаэ про се, щоби народови помочи до бутись з неволі-темноти і коли народ самий хотів освободитись з духової неволі, то духовеньство перше на се не позволило. Не любив він такого православного духовеньства, а зовсім ненавидів духовеньства католицкого, на якого чолі стояв папа римський. Він бачив, що всякий визвольний рух і всяке вільне слово папа зі своїм кат. духовеньством стараэсь убити, знищити в самім зародку, а людий, які любили правду, стреміли до свободи і вели до свободи своїх меньших братів, то папи казали печи таких на огни.

Кат. сьвященьство в тих часах було дуже неморальне, а що таке житэ вимагало великих коштів, а з народу не мож було вже нічо зтягнути доходів, починаэ се духовеньство торгувати всіми сьвятощами, щоби лише придбати великих доходів для свого неморального життя. Самі папи не встидались сего гандлю і Шевченко так пише про них:

"Кругом неправда і неволя,
Народ замучений мовчить,
А на апостольськім престолї
Чернець годований сидить,
Людською кровію торгуэ
І рай у найми оддаэ."

Духовеньство своїми неморальними поведенями, своїми ділами втратило зовсім вплив серед народу. Золоті шати та корони не вдоволяли тепер вже нікого. Золоті шати та корони не ділали вже на нікого осліпяючо. Народ почав приглядатись сим золототканим шатам та пізнав, що шати самі собою гарні і вартісні, але люди які вбирають ся в них, се люди нечесні, підлі. Шати гарні на них, але серце погане. Они на се і вбирались в осліпяючі одежі, щоб закрити свої бруди, свої погані душі, які не знали ні чутя справедливости, ні милосердя. Одинока їх ціль: се була власна нажива, власне панованэ над темними і поневоленими масами. Тарас Шевченко пізнав се фарисейство і він виступаэ не лише проти самих того рода людий, але виступаэ і проти одурюваня, та осліплюваня не думаючих мас, які на полиск одежі золотої, тратили свій розум, свою самостійну сьвідомість і попадали немов в яке очарованэ захвату і омани. А людці сї в золото-тканих шатах лише на се й ждали, щоб опісля свою добичу, як павук, використати. Через се Тарас виступаэ проти сих шат, як річи зовсім не потрібної до відродженя душевного і поправи свого земского житя і своэ негодованэ і обуренэ виливаэ він в низше поданім стишку.

Сьвіте ясний, сьвіте тихий,
Сьвіте вольний, несповитий!
За-що ж тебе, сьвіте-брате,
В твоїй добрій теплій хаті
Оковано, одурено,
Кадилами окурено,
Багряницями закрито
І розпятіэм добито?...
Не добито! стрепени ся!
Та над нами просьвіти ся!
Просьвіти ся! ...Будем, брате,
З багряниць онучі драти,
А з кадил люльки курити,
Явленими ліч топити,
Кропилами будем, брате,
Нову хату вимітати.

Він любив одиноку християньску правду сьв. Эвангелиэ і бажав, щоб Його духовеньство вчило. Але духовеньство на науку Христа не звертали уваги, бо вона не була їм на руку.

Они звертали увагу на поганьскі форми і людські установи, а Божий закон і Його слова, се була для них річ меньшої ваги.

Тарас розумів, що відродженэ народу так довго не можливе як довго народу замість здорового зерна науки даэсь лише полову.

Здорове зерно се було сьв. письмо а половою всї людскі видумки і додатки. Тому Тарас Шевченко бажав, щоб народ не вдоволяв ся половою але жив здоровим зерном. Покинував свої поганьскі звичаї а читав слово Боже і увільнив ся від галапасників як зробили вже були иньші Славяни. Тому самий любив Біблію і поручав всім читати Эї і шанувати Эї, бо се одиноке слово, яке Бог лишив для своїх людий.

Наш поет — пише один учений — виступіював Біблію, усякі релігійні книги. Треба знати, що Біблія й переважно псалтир для Шевченка були духовним хлібом з малку й до останку. Псалтир він читав з памяти, а з Біблією не розлучував ся ні в тюрмі-казаматі, ні в касарні. Тим то й ясний такий вплив релігії на його прозу, особливо "Записки" і поезії.

Шевченко приставав і приятелював в Киэві з глубоко релігійними людьми, котрі мали на него великий вплив і з сими людьми оснував братство Кирило-Методіївске, якого четверта точка програми була така:

"Принимаэмо, що управа, законодательство, право власности і просьвіта у Славян повинна оснувати ся на сьвятій релігії Господа нашого Ісуса Христа."

(Докінченэ на стр. 3-ій.)

ЧИТАННЯ НА НЕДІЛЮ.

ПОКАЯННЭ.

Золоті слова: **"Коли не покаэтесь, то всї так само погинете. Лк. 13:5.**

Покаяннэ значить відвернути ся від того, що противить ся справедливости і що виключаэ правліэ Боже з нашого житя. Иньшими словами, відвернути ся від всього що э гріхом. Слово "покаяннэ" як його уживають усї Эвангелисти в Новім Завіті, заключаэ в собі цілу подію навертаючого ся грішника до Бога.

Найкрасший примір каючого ся грішника маэмо в блуднім синї. Він (1) пізнав своэ нещасне положенэ і опамятав ся. (2) Він певно постановив собі в серцю на кождий спосіб назад вернути ся. Він сказав: **Уставши пійду до батька свого.** (3) Він рішучо постановив собі позбути ся своїх обставин і просто іти до батька свого: **І вставши пішов до батька свого.** (4) Ми бачимо його смирне пониженэ самого себе. **Я вже недостоїн звати ся сином твоїм; прийми мене як одного з наймитів твоїх.** (5) Ми бачимо його явне, нелицемірне, щире і невикрутне визнанэ: **Отче згрішив я на небо і перед тобою.**

Так як той блудний син, так і кождий грішник мусить перше пізнати своэ грішне і нещасне положенэ, він мусить прийти до того переконаня, що в такім грішнім житю він довше остати ся неможе, коли хоче ще лице Боже бачити. Та се ще не вистарчить пізнати свій гріх, але треба також, як той блудний син, рішучо постановити собі розлучити ся раз на все з грішним і безбожним житэм, яке відлучаэ чоловіка від його Сотворителя. Дальше, чоловік який щиро каэ ся, не дасть ся нікому назад звести до тої нечистоти, з якої саме що очистив ся. Правдиве покаяннэ вимагаэ немалої борби навіть зі своїм власним тілом, а також давні побратими часто бувають добрим оружіэм в руках диявола, щоби навернути такого каючого ся грішника назадна стару дорогу розпусти і безбожности. Та однак чоловік з правдивим і рішучим наміром не так легко даэ ся збаламутити.

Правдиво каючий ся чоловік пізнавши Божу дорогу і спосіб якнайлучше можна розвязатись зі службою тому князеви темноти, такий певно не замовчить про се, а скаже і другим, які б також хотіли до свого небесного Отця навернути ся.

Ні глаголю вам; тільки ж коли не покаэте ся, то всї так само погинете. Усї поблудивші християни повиннї би щиро каяти ся зі своїх провин і більше до них не вертати ся. Суд який Господь Бог зробив на перед — потопним народом, над Содомою і Гоморою і многими иншими грішниками, маэ бути для нас ревно взиваючимголосом до правдивого покаяння. Тільки ревне покаяннэ даэ нам забезпеченэ перед настигаючим і певним гнївом Божим. Некаючі ся грішники без сумніву загинуть так, як многі їм подібні загинули перед ними. Слова нашого тексту Христос сказав до туго-шийних грішників з дому Ізраїлевого, та позаяк ні сам Христос ні апостоли не могли їх до покаяння навернути, тому сорок літ опісля, ті слова цілком сповнили ся над тим затверділим і некаючим ся народом. Сімдесять літ по Христі Эрусалим зістав завойований, нарід жидівський розбитий і знищений, а храм Божий зруйнований. Задля своэї затверділости Жиди стратили Эрусалим, стратили свій храм, а відтак стратили Бога і свою душу. Такий самий кінець жде кождого некаючого ся грішника.

Неоден відволікаэ своэ покаяннэ лиш тому, бо йому здаэ ся, що ще завчасу покаяннэ робити. Він каже, що троха пізнійше він покаэ ся. Іди, помиляючий ся друже на кладовище, і переглянь могили усобших, чи не знайдеш там многих сплячих в поросі земскому, які лишили той сьвіт в тім самім віці, що ти э тепер. Пощо ж відкладати покаяннэ на завтра, коли ти ще днесь умерти можеш?! Послухай друже, що говорить про те Слово Боже: **Сьогодні, як почуэте голос Його, не закаменяйте сердець ваших. Жд. 4:7.** І знова: **Дбайте про впокій з усїма і про сьвятість, без чого ніхто не побачить Бога, наглядаючи, щоб хто не відпав од благодати Божої, щоб який гіркий корінь, угору виросши, не зашкодив вам, і тим не опоганились многі. Жд. 12:15.**

Люди радо задовольняють ся самою формальною і мертвою релігією і се легко уводить їх в глубокий сон душевний. Такою формальною релігією э звичаэве ходженэ до церкви, і відмовлюванэ в байдужности довгих молитов. Такі формалісти мають знати, що коли не покають ся, то так само загинуть.

Се не э маловажна річ, чи ми каэмо ся або ні, бо нам треба памятати, що так як э небо і нагорода небесна за богобоязливе житэ, так само э і пекло та вічна кара за байдужне переступленэ заповідий Божих.

Вислідок з правдивого покаяння э: що Господь сам піддержуэ і стараэсь о тих, що до него навернулись. Коли прийде на них яка покуса, то Він також показуэ їм, якою дорогою можна з тої покуси вийти. Він бо знаэ, що помимо усеї нашої побожности, ми э лишень люди в грішнім тілї, та що без Його помочи ми би часто покусам підлягли. До такого каючого ся грішника Господь Бог промовляэ: **Не оставлю тебе, анї покину тебе. Жд. 13:5.**

Навернувші ся до Бога грішники стають дітьми Божими, а коли діти, то також і наслідниками царства небесного. Так се розумів і апостол Павло, коли сказав: **Сей самий Дух свідкуэ з нашим духом, що ми діти Божі, коли ж діти, то й наслідники; наслідники Христові, коли тільки з Ним страждаэмо, щоб з Ним і прославитись.** Рим. 8:16-17.

З наук сьвятого Письма ясно бачимо, що Господь Бог всегда готов відпустити наші гріхи і приняти нас за синів і дочок, коли тільки ми эсьмо готові до Него навернути ся, та зачати робити те, що Він нам приказуэ. Послухаймо, що Господь вимагаэ від тих, що вертають до Него з блудної дороги: **Тим же вийдіть із між них (що не кають ся) і відлучіть ся, (своїм душевним житэм) глаголе Господь, і до не чистого не приторкайтесь; і я прийму вас, і буду вам за отця а ви будете менї за синів і дочок, глаголе Господь Вседержитель.** II. Кор. 6:17-18.

Закінчім нашу науку тим дуже важним питанэм для всїх нас, і кождий запитаймо себе, чи коли в своїм житю до оправди каяв ся? Ти живэш в християньскій земли; ніби належиш до християньскої церкви; знаэш Божі заповіди; ти чув науку про покаяннэ може сотку разів; а тепер спитай ся себе самого: чи в дїсно ти коли каяв ся? Чи ти вже пізнав, що ти э грішником, який без каяння не може надіяти ся на небо? Чи твої гріхи приводили вже коли правдивий жаль на твоэ серце? Та чи ти молив ся коли з глубини твого серця як той митар: **"Боже милостивий будь менї грішному!?** Чи ти з правдивого жалю над твоїми гріхами, які розлучали тебе від Бога, зненавидів всьо, що э зло перед Богом? Се дуже важні питаня, і заслугують на серіозне застановленэ ся; бо предмет який тут розбираэмо, се не маловажна річ, бо від него зависить наше вічне життэ.

Покайтесь і наверніть ся, щоб очистились од гріхів ваших.

В СТО ДРУГІ РОКОВИНИ.

(Докінченэ.)

ОПОВІДАНЯ.

Страшні тайни монастирських мурів.

Подані МАРИЭЮ МОНК, монахинею якій вдалось втечи з монастира.

(Дальше.) (4.)

Розділ 5.

За час моэї неприсутности, вступило до монастира богато молодих дівчат. Однак, приглянувшись лише дещо монастирскому житю, не довго они в нім перебували. Одна з них була лише два тижні і сейчас його опустила, коли підглянула поведенэ попів в монастири.

Раз сталось таке: Одного дня листок англійскої Біблії дістав ся до монастира. Спосіб, яким він дістав ся був припадковий, бо шторник, в якого замовлено силкові нитки, завинув їх в листок з Біблії. Коли я заглянула, що се листок з Біблії, постановила вивчитись на память, що я і зробила. Се була моя перша і послідна нагода, що я могла читати Біблію в монастири і дещо з неї запамятати. Листок з Біблії обнимав часть Эвангелиї від сьв. Маттея, голова II. яка зачиналась сими словами: "Як же народивсь Ісус у Вефлеэмі Юдейскому за царя Ірода, прийшли мудрці зі сходу в Эрусалим, і т. д." Коли я так перечитувала сей листок, завважала се настоятелька і поглянувши на него, що се листок з Біблії налаявши на мене, наложила тяжку кару.

Се мене з початку немало здивувало, щоб за читанэ сьв. Письма когось карати. Однак пізнійше довідалась я, з яким великим обридженэм та погордою відносились всі в монастири до Біблії. Многі говорили мені навіть, що колиб не ся книжка, то римо-католики ніколи не виреклибись своэї віри.

Не раз чула я лише як попи читали деякі стихи з Эвангелиї, особливо ті, що говорять про смерть Христа, або наверненэ Павла. Деколи брали они оден або два стихи з Біблії і на їх тему говорили казаня. В монастири читала я про житэ сьв. Петра з книжки "Житя Сьвятих" і тут довідалась, що він маэ ключі від неба і пекла і був основателем нашої церкви. Про сьв. Павла вчили нас в монастири, що він дуже переслідував римо-католиків, доки не навернув ся і не висповідав ся перед одним з наших сповідників. Дальше вчили нас, що ніхто не може сподіватись прощеня своїх гріхів, доки не стане римо-кат. і не висповідаэсь.

День, в котрім я зістала насмарована сьвятою оливою, був незвичайно потрясаючим для мене. Я вірила досі в науку римо-католицької церкви і після сеї науки я поповнила три смертельні гріхи; перше, я не висказала всего на сповіди, друге, сьвятотацтво, бо виляла сакрамент на землю, трете, я приняла сакрамент не будучи чистою на душі. Все те мусіла я зробити, бо инакше мене ніколи не булиб приняли за монахиню, якою я конечно хотіла бути.

В день, коли пішла я з другими до церкви, щоб стати монахинею і одержати на ню всі осьвяченя, моя совість була незвичайно зворушена.

Я знала, а що найменьше я вірила, в що мене вчили, що особа, яку намазано сьвятою оливою на чолі, вмираючи в такім стані як я була, піде просто до пекла а в місци, де олива була намазана, будуть з чола виходити огнем імена моїх гріхів. Се буде знак для сатани, що я його жертва і будуть мали право мучити мене як найгірше. Про се все думала я, коли на церковні лавці очікувала на насмарованэ оливою. Однак, коли такі страшні думки пересувались по моїй голові, прийшла мені полекша, бо я пригадала собі на другу науку рим.-катол. церкви, що епископ маэ право увільнити мене від тих мук кождої хвилї при кінци мого житя. Се успокоїло мене. Колинебудь опісля лише насувались мої гріхи до голови і не покоїли мою совість, я вбивала їх в самім зародку думкою на власть епископа. Я думала, що на смертній постели я вискажу сї гріхи і всі прочі, які я эще в житю поповню. Се була моя надія і я нею жила, що з найгірших гріхів епископ э в силї мене очистити і піти на другій сьвіт чистою як слеза.

Ті, що прийшли зі мною на помазанэ, принесли карточки від своїх сповідників. Оден з попів зібрав сї картки і вручував епископови, звідки сей довідував ся про імя кождої з нас і кожду по черзї намащував дещо оливою на чолї, яку сейчас оден з попів витирав кавалком шматки і то досить шорстко.

По сім пішла я до монастира досить неспокійна та зворушена. Мій неспокій зовсім не лишив мене, а эще більше мене обгортав, коли оден з попів оповів нам таку історию: Раз їхав він верхом, коли переїзджаючи попри одну хату кінь наріз вкляк на обі передні ноги і не хотів далї йти. Він тоді зліз з коня і пішов до хати довідатись, що се маэ бути за причина так незвичайного випадку. В хатї побачив він жінку близько смерти, якій піп старав ся подати сакрамент, але без успіху, бо за кождий раз она пробувала пролигнути сакрамент, він вискакував з эї уст назад до сакраментальної пушки. Він припускав, що се був наслідок не висповідано го гріха. Коли забрав він сьвяту воду з эї хати, кінь встав і він поїхав далї в свою дорогу.

Нам також говорено, що будемо мати стілько злих духів до караня нас в пеклї, скілько ми затаїли гріхів при сповіди.

Розділ 6.

Около одного року часу забрало мені, щоб вивчитись всіх молитов, яких було потреба до церемоній, щоб стати правдивою монахинею. Се була незвичайно нудна та утяжлива робота, але за се не брано мене до иньшої тяжкої праці, до якої всегда уживано початкуючих, тому не мала я причини нарікати.

В вечір, день перед тим як я мала взяти на себе вельон і стати вже монахинею, приведено мене перед епископа, який знаходив ся в кімнаті настоятельки. Тут була присутна і настоятелька. Епископ почав зі мною розмову в звичайний собі, простацкий спосіб. Розмова тревала около пів години.

Заки я взяла на себе вельон, мене відповідно прибрано до церемонії. Насамперед мене вбрано в відповідне церемоніяльне убранэ, уживане лише до таких оказий і поставлено мене коло вівтара в каплици. В той час було там около 40 видців, бо бранэ вельону э так часте в Монтреялї, що се зовсім мало кого займаэ.

Будучи добре приготована через довгу вправу і часте повторюванэ, стояла я в своїм спецеяльнім квітчастім дресї очікуючи приходу епископа. Він скоро явив ся, входячи до церкви через задні двері за захристийов. Я кинулась йому в ноги і молила його, щоб наложив на мене вельон. Він заявив свою эгоду. Тоді я обернулась і кинулась до ніг настоятельки і відповідно до інструкций зробила такий зворот немов до цїльованя эї ніг. Від сего она мене ніби здержала рукою заявляючи і свою згоду. Тепер я вклякла перед епископом, який держав в руках чашу зі сакраментом. Мене вчили, що в сій чаші знаходить ся під видом хліба правдиве тіло Ісуса Христа. Тепер зложила я своэ приреченэ-присягу. По сім заведено мене до малої кватири за вівтар в товаристві чотирох монахинь, де посередині стояла трунва з моїм новим іменем **"Сьвята Юстина."**

Чотирох моїх товаришок підняли сю трунву за прикріплені ручки до неї, а я тим часом скинула свою одіж, надягла монашу і тепер рушили ми назад до каплиці.

Трунву поставлено перед вівтаром. Тепер я приступила до неї, щоб в ню положитись. Ріжні гадки пересунулись через мою голову в сім часї. Але я вступила в ню витяглась на просто і втихомирилась. Підголовою мала я малу подощинку для піддержки моэї голови. Мене накрито грубою чорною материэю і сейчас почато сьпівати пісні на латиньскій мові. Гадки, які насувались тепер до моїй голови, не були зовсім веселої натури, тим більше, що те чорне покривало одурювало мене якимись острими запахами. Тепер пригадала я собі, про те оповіданэ, як одна початкуюча беручи свій вельон положилась до трунви де эї прикрито як і мене з якої більше вже і не встала.

Коли мене відкрито, я встала з трунви і вклякла перед вівтаром. Відтак наступили дальші церемонії, які мене зовсім не займали. По сих церемоніях заграла музика і все було скінчене.

Трунву, з моїм новим іменем, в якій я лежала, переховуэсь опісля аж до мої смерти, колиб я була вмерла в монастири, мали моэ тіло зложити до тої самої трунви.

По скінченю сих церемоній вийшла я з каплиці і вдалась до кімнати настоятельки. За мною йшли монахині по парі, своїм звичайним способом, то э, зі зложеними на грудях руками і з очима спущеними на землю. Монахиня, яка мала бути моэю товаришкою на буду че, йшла по самім задї сеї процесиї.

Коли я зближилась вже до кімнати настоятельки всі мене опустили і я сама ввійшла до середини, де була настоятелька, епископ і двох попів.

Настоятелька повідомила мене тепер, що я вже завельована монахиня, але маю зложити эще три присязі, потрібних мені, щоб бути дійсною монахинею. Крім сего сказала она, що дасть мені кілька пояснень. Відтепер, сказала она, я буду мати вільний доступ до всіх комнат монастиря а навіть і пивниці, де знаходить ся замкнених дві монахині.

(Дальше буде.)

ГОСПОДАРСТВО,

ПЛЕКАНЭ І ЖИВЛЕНЭ ДІТИЙ.

Живленэ Дітий.

Найлучшою поживою для дитини э матерне молоко. Но, эслиж задля будь-яких причин (як сухоти, рак грудий і т. н.) мати не може кормити своїми грудьми дитини, сьвіже молоко з иньшого жерела повинно завсїгди становити основу эго діэти. Молоко грудий, як і сьвіже молоко корови, складаэсь з певних складників конечних для житя і кожда дитина потребуэ їх, аби могла постійно розвиватись і жити. Дитина може дістати тих житэвих, житэ-даючих складників тільки кормлячи ся грудьми матери, або з поживи приладженої зі сьвіжого молока. Матерне молоко складаэсь з 13 частий гущу і 87 частин води. Гущ складаэсь з товщу, цукру, крохмалю і солий. Коровяче молоко ріжнить ся від матерного молока не тільки пропорциэю своїх поживних складників, але також і їх характером. Природа приладила коровяче молоко для повільного і дивного травленя в жолудку телячім, що складаэсь з 4 жолудків, коли тимчасом матерне молоко э на мірене для делікатнійшого лише одного жолудка дитини.

Коровяче молоко маэ трошки більше як половину цукру в пропорциї до матерного; оно маэ 3 рази тілько крохмалю і солий, эго крохмаль і товщ суть відмінні характером і труднійші до травленя; эго відбиванэ сильно квасковате, а відбиванэ матерного э лише слабо квасковате або невтральне. Дальша ріжниця э та: Матерне молоко спожите эсть завсїгди сьвіже і чисте, коровяче молоко, знова, дістаэсь звичайно по 24 годинах, а часом і пізнійше і оно завсїгди до більшої чи меншої степени маэ в собі бруд і бактериї. Коли матерне молоко дістанесь і делікатну масу, котру соки жолудкові просякають без трудности і творять эї спосібною до травленя і ассиміляциї (перемін.) Наколиж коровяче молоко увійде до жолудка дитини, оно скіплюэсь там в тверді, сціплені маси, на котрі соки жолудкові ділають з трудностию і тому їх труднійше стравити.

Зміна коровячого молока.

Щоби коровяче молоко стало відповідною поживою для дитини, оно мусить бути змінене чи змодифіковане в той спосіб, щоби було подібним до матерного молока і то не тільки своїми складниками, а-ле і травленэм. А чи можливим эсть змодифікувати молоко корови до того степеня, щоби оно нічим не ріжнилось від матерного молока? Того зробити не удасть ся.

Хотяй ми можемо змодифікувати молоко від корови до того степени, що більшість дітий може його травити і на нім розвиватись однак мусить ся припімнути, що суть ріжниці, котрих неможливо зовсім перемінити. Матерне молоко маэ в собі свого рода дивні свійства якости, котрих коровяче молоко зовсім не маэ. Щоби коровяче молоко сталось можливою поживою для дитини, мусимо в першій мірі розпустити эго з водою, а то тому, що коровяче молоко — як сказано — маэ майже 3 рази тілько крохмалю і солий, як матерне молоко. Може вистарчити зовсім, аби розпустити молоко 2 рази (то э: додати 2 части води до 1 части молока) однакож для дуже молоденьких дітий лїпше буде хотяй на початку розпустити молоко 3 рази. Квасковатість коровячого молока можна перемочи додаючи до него вапняної води (лайм вотер); одна унса до 20 унсів поживи звичайно вистарчаэ Эсли при тім у дитини эсть наклін до затвердженя можна додати молока магнезиї (мілк оф магнезія—Філіп'с) додаючи пів або повну гербатну ложочку до 20 унсів поживи. Скількість цукру (мілк-шюгер) Одна унса цукру на міру до кождих 20 унсів поживи зробить пропорцию цукру майже таку як в матернім молоці і тому відповідна скількість на перших три або чотири місяці. Цукор приготовлюэсь в дуже простий спосіб а іменно додаючи эго впрост до кіпячої води. Коли плин не эсть чистий або эсть осідок на дні, належить тоді перецідити той плин або перефільтрувати його через вату пів цаля грубу, котру вкладаэсь до звичайної лійки. Звичайного цукру не повинно ся уживати, хіба що конечність сего вимагаэ. Справді суть діти для котрих звичайний цукор вповні надаэть ся. В користь того цукру можна сказати хіба то, що він э о много танший. Добрий сорт молочного цукру э трохи дорогий, бо коштуэ від 25—60 цт. фунт. Эсли уживаэ ся звичайного цукру, то потрібно эго менше, як молочного цукру; пів або три-четвертих унси на міру до кождих 20 унсів поживи зовсім вистарчаэ. "Мальтосе" иньший рід цукру эсть дуже відповідний і маэ в свою користь то, що эсть легкий до травленя і що деякі діти набирають скоро ваги. Надаэсь він особливо, деэ затвердженэ, або наклін до затвердженя.

Про кури.

Банти, підлога на кал, гнізда і заслони.

Сей низше поданий образок представляэ банти під бантами дошку на кал (драп борд), під дошкою на кал э гнізда (нестс). Поверх бантів на завісах э широка тонка дошка (може бути і полотно) до закриваня курий підчас морозів (бурлап коверд фрейм) сю дошку підносить ся на літо в гору аж під дах і тут эї уміщнюэсь.

Дошка на кал чи дошки під бантами се немов підлога, де спадаэ кал і який літом треба хоть два рази на тиждень чистити.

Під сею каловою підлогою робить ся передїли на гнізда. Щоб на гніздах кури не ночували, причіпляэсь дверцята, якими гнізда замикаэсь.

Щоб кури неслись, добре велись і не гинули треба дуже вважати на чистість. Курка скорше обійдесь без їди і так эї голод не пошкодить як шкодить нечистість. Будованэ таких курників як ми подаэмо э дуже догідне і легко удержати в чистоті.

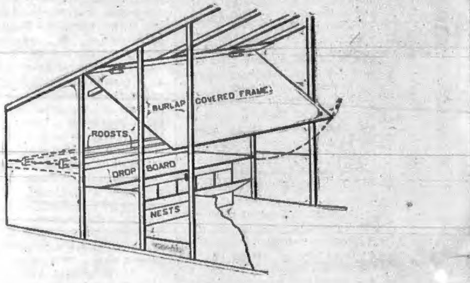

Чи маєте Ви пожиток зі своїх курий?

Ні! чому? Бо Ви не маэте курий чистої раси! Ваші кури се мішанина, яка лише псуэ збіже і заничищуэ курники.

Коли хочете мати користь з Вашого дробу то постарайтесь о чисту расу.

1. Ми продаэмо на розплодок покладки великих сивих курий **Плеймут-Рокс по 1.50 за дозен.**
2. Покладки великих жовтих курий **Пуф-опрінгтон по 1.50 дозен.**
3. Великих і білих як гуси **білих Ваэндотів по 1.75 за дозен.**

Коли хочете одержати яйця на час то замовляйте сейчас і з замовленэм посилайте гроші.

Продаэмо також живі кілько-тиждневі молоденькі курята всіх трох рас і так:

Плеймут Рокс	12 курят по	$2.
Пуф-опрінгтон	12 " "	$2.
Білих Ваэндотів	12 " "	$2.50

(Які эще того самого року будуть нестись.)

Наш адрес:

В тій дванайцятці э оденкогутик а решта курочки.

Хто скорше замовить той одержить з першого Насадженя.

POULTRY RANCE.
10336—96 Str. Edmonton, Alta.

Ілюстрований журнал
„РОДИНА"

На росийский мові, виходить раз на місяць і коштуе лише $1 на рік а 55. цт. на пів року.

Одно число на оказ посилаэмо даром!

Адрес: „RODINA"
525 Kinistino, Ave. Edmonton, Alta.

ВІЙНА ЯПОНІЇ З АМЕРИКОЮ.

Ще не покінчила ся війна европейска, а вже готовить ся нова війна між двома державами: Японією з Америкою. Про війну Злучених Державах з Японією вже давно говорять, були навіть острі перепалки письмом між тими державами, та все те минуло і наступив спокій. А навіть були такі, котрі пропускали, що Японія, вичерпавши свої фінанси у війні з Росією, не зможе воювати зі Злученими Державами, одначе се було фантазією, бо в дійсности Японія готовить ся до війни про що чи не свідчить книжка, що вийшла з друку оноді в Японії: п. з. "Війна Японії з Америкою."

Вже сама назва тієї книжки дає богато до думаня. Не є вона продуктом авторської фантазії, йно вона видана на се, щоб приготовити грунт і спопоперизувати війну зі Злученими Державами. Після твердження кореспондентів, знаючих японскі условини, ся книжка є висказом переконань, пануючих в "Комітеті народної оборони."

Головою сего т-ства є презедент мінїстрів ґр. Окума, заступником голови барон Като, теперішний мінїстер справ заграничних, членами т-ства є офіцири армії, маринарки і висші урядники.

Книжка, на окладинках котрої намальований образ представляючий японьского дредната, під котрого дном опинивсь ним поваленний і підертий амр. прапор, починаєть ся слідуючим уступом:

"Серия 60 міліонів Японців бють днесь одним згідним ритмом запалу. Всї хочемо війни. Полумінь відваги і сили пливе з нас як буря з величезних небес. Хочемо війни, котра-би переконала гордих Американців, що Японці не вміють ся цофати, а японські жовніри є непобідимі. Чому ми повинні виповісти війну Злученим Державам? Перед усїм тому, бо Злучені Держави не трактують нас по людськи. Явно здержують японьску еміґрацію, явно допускають ся несправедливости через закони проти нас ухвалені. Злучені Держави виступають проти нас отверто, хоч що правда, Хінців, котрі нам в богатьох зглядах не дорівнюють, інакше трактують."

Дальше слідує докладний опис земель каліфорнійских і Мексика. Мексик буде в будучій битві великим союзником Японії, коли лише вибє година децизії і борби на смерть і житя. Філїпіни і виспи Гонолюлю мусять бути за першим замахом здобуті. В тій цїли японські жовніри в перебраню як купці і робітники, вже скорше в відповідні місця мусять бути вислані, щоб чекати на гасло. Коли Японія здобуде дві ґрупі островів, то буде панею на Спокійнім Океанї. Американи хвалять ся своїм каналом Панамським. Правда, воєнна фльота Злучених Держав може завдяки каналови скоро злучити ся, що одначе не дуже для нас грізне. В данім часі найдеть ся в Панамськім каналі переїздний гандлевий корабель, наладований вибуховими матеріялами. Одна велика експльозія, що буде в данім часі і в данім місци, і знївечить рух кораблїв на каналї на кілька місяців. Заки атлянтийська ескадра Злучених Держав опливе континент полудневої Америки, виспи Пасифіку будуть в руках Японців. Від часу побід Японії над Росією, цілий сьвіт подивляє і шанує Японію. Війна з Америкою буде тою Немезис, котра несподівано впаде на ворога і знищить його, заки ще приготовить оборону.

По такім обговореню пляну війни, слідує критика американської суспільности і условин в Злучених Державах. "Всї американські часописї можна купити. Нич дивного. Понятє гонору в Американів є дуже гнучке. Тим гірше для них; властиво тоді коли проголосить ся наш воєнний клич: Вперед! По Філїпіни, Гонолюлю, по Каліфорнію! В нас спосіб поступованя і праці годить ся завсіди з нашими понятями гонору; инще є в Америці. Тому то нема причини щадити противника; треба ужити сили супроти брехунів і ломлячи право, так як се робили колись Римляни. Америка має тільки одно божество: божество золота, хоч сьвяті книги Американів (біблія) заказують культ. золота."

При кінци читаєть ся в тій книжці: Наш політичний систем є опертий на сїм, що Каліфорнія мусить бути здобутою, як і виспи Гонолюлю і Філїпіни мусять бути наші. Мусимо від тепер щадити наші сили і працювати лише для ідеї. Наша молодіж мусить бути вихована так, щоб розуміла і відчувала що нашим одиноким ворогом є Америка."

Турки будуть пробувати відобрати кріпость.

Москалї надіють ся, що Турки будуть намагатись відібрати Ерзерум, однак їм буде дуже тяжко стягнути потрібні до сего скріпленя. Одиноким жерелом, звідки Турки можуть дістати сьвіжі сили є Царгород, однак дорога з столиці до Ерзерум є дуже довга і невигідна. Війско моглоб їхати желїзницею лише до Уфри, а звідси мусілоб машерувати 200 миль. Морська дорога до Трапезунту є безужиточна, тому що Москалї домінують над цілим чорноморським побережем.

НА ЛІВО ЦАРИЦЯ РОСИЇ, А НА ПРАВО КОРОЛЕВА

Італії дочка чорногорського короля Микоди.

ЯК ТАК, ТО МАЮ ВЛАСТЬ.

Била раз мати сина без милосердия. Пан що переходив недалеко, затримав ся і просив, щоби перестала бити, але она била дальше. — А за що ви бэте? — спитав пан. — Бо він осел! — крикнула засапана і далі бэ. А на то сказав пан: — Як він осел, то анї кия більше не вільно дати, бо я є членом товариства охорони зьвірят і сейчас перестаньте бити! — Перестала.

АНГЛІКИ А СКОЧМЕНИ.

—Диви ся тут, що ту на писано! — каже оден до другого. — "Анґлія очікує, що кождий чоловік сповнить свій обовязок." Ту нема анї словечка за Скочменів.

Скочмен примкнув око, тай каже: — Чи то вже всьо є, що ти думаэш? Скотия знаэ дуже добре, що эї сини сповнять свій обовязок. То, що ту э написано то э як раз лише для Анґліків!

СУСІДСЬКА ЧЕМНІСТЬ.

— Просили тато, щоби ви прийшли і помогли їм затягнути корову до ями і казали що як вам здохне корова, то они прийдуть і вам поможуть!...

ГОВОРИТЬ ЯК МАМА.

— А що ви там робите на війні, сину?

— Страшно, мамо! Стріляэмо, рубаэмо шаблюками, колимо...

— Ой тото з вас пустяки, та ви ще там собі очи повиколюэте!

ЗАБУДЬКО.

Прийшов в ночи до дому, положив убранэ до ліжка, а сам перевісив ся через крісло — то був забутько!

НА ВСЬО ПОСТУП...

Судия: Що ви ту говорите, що ви э дротаром, коли під час ревізії не найдено у вас анї кавальчик дроту.

Обжалований: Бо то прошу пана судиї тепер на всьо поступ. Як може бути телэграф без дроту, то і дротар може бути без дроту.

Питали раз вдови, чи эї по смерти мужа не кучно.

— Анї трошки — відповіла — маю папугу, що клене, малпу, що жуэ тютюн, та кота, що цілими ночами волочить ся поза домом.

ЩО ДОБРЕ В КАНАДІ КОЖДОМУ ЗНАТИ?

Хто купив собі фалшивий нот, чи чек, а знав про се, то не може ставити претенсий сплати.

Нот, який підписав ручитель, сплачуэ ручитель, коли в перших трех днях по терміні повідомлено довжника і сей заплатити не хоче.

Хоч нот підписаний на 2. процент місячно, то право узнаэ лиш 5.% на рік.

Устне признанэ довгу не маэ сили перед правом; коли хтось маэ до кого якї претенсиї винен перед терміном дістати від довжника писемне признанэ довгу.

Коли довжник, що сплачуэ судовласть місячними ратами не заплатив рати, то віритель не може без дозволу судиї фантувати довжника.

Четіл морґіч (морґіч на конї, худобу чи иньшу річ) маэ силу на 20. років. Однак такий морґіч маэ право лиш на ту річ, на яку підписаний, а не на фарму чи иньшу річ.

Ручитель не відповідаэ за ручений нот, коли віритель не повідомляв довжника про час сплати.

Коли термін платити нот припадаэ на неділю, або державне сьвято, тоді термін переходит на наступаючий день.

Члени компанії з ограниченою запорукою відвічають за довги на суму запоруки; без ограниченої запоруки відповідають за всї довги.

Властитель і рентівник.

Контракта винайму, які мають тревати довше чим на оден рік треба робити на письмі.

Контракт винайму, який маэ тревати довше як 7. літ, мусить бути реґістрований. Эсли не зареґістрований то той що купив проперти маэ право викинути рентівника виповідаючи эму на 6. місяців вперед.

Рент платить ся після угоди.

Контракт винайму кінчить ся в означенім часі і виповідати не потребуэ жадна сторона; колиж рентівник лишив ся поза термін ренту і за якийсь час хотів полишити, або колиб господар хотів винаймити другому, тоді мусить оден чи другий виповісти наперед після права.

Виповідати треба виразно і зрозуміло без условин, чи застережень.

Коли винайм означений словами "э року на рік", тоді треба виповідати на 6. місяців; коли винайм э місячний, тоді виповідати треба на оден цілий і повний місяць.

Треба тоже затямити, що правосильне виповідженэ мусить бути виконане при кіньци місяця, а не два або три місяці перед тим.

Контракта винайму фармів повинні бути завсіґди на письмі і як найдокладнійші.

Підносити рент без відома рентівника перед терміном не можна. Властитель може підносити ціну ренту по упливі винайму. Повідомити мусить рентівника на такий час, як до виповідженя і тоді рентівник може або підвишку приймити або вибратись.

Женщини.

Незамужна женщина, чи она дівчиною, чи вдовиця може заключати контракта так само як і мущина.

Замужна жінка може мати власність записану на эї імя. В розпоряджуваню своїм майном маэ жінка таке саме право як і мущина в розпоряджуваню своїм.

Жінка маэ певне право до гроший які заробляэ, сї гроші не належать до контролї, анї до довгів чоловіка.

Жінка не відповідаэ за довг своэї родини. Коли жінка удержуэ людий на харчі (бординґгавз) то за довги відповідаэ чоловік і эго проперти; хиба що склепар заключив з нею уґоду, що за товари мають відповідати эї власні проперти.

Майно жінки, що померла не лишаючи жадного тестаменту маэ поділити ся так само, як ділить ся майно чоловіка, що помер не лишаючи жадного розпорядженя.

СУДЬБА СЕРБІЇ ПРЕДСКАЗАНА.

Судьба, яка стрінула Сербію в теперішній війні, була предсказана ще майже перед 50 роками. Предсказав її широко звісний сербський віщун, Матвій Петрович, селянин з Куна, коло Умиців. Пророцтва сего дивного чоловіка рознеслись були по цілім балканськім півострові а навіть по цілій Европі тай звісні й доси під назвою "Чорних пророцтв». Французький писатель, Анд. Баре, оголосив їх друком в своїй книжці п. з. "Сербська Траґедія» в 1868 роцї.

Ось головний зміст сьої цікавої книжки:

Матвій Петрович попадав часто в рід екстази і тоді предсказував много будучих подій, які все здійснялись. Сербські селяни та міщани не звали його віщуном і вважали а дуже мудрого чоловіка, підчас, коли інтелїґенція звала його люнатиком. Мимо сего навіть найвисша інтелїґенція звертала пильну увагу на його пророцтва. В них бо справді було щось надприродного.

Дня 12. червня 1868 року Матвій Петрович був на ярмарку в Ушицях, де продавав свою худобу. На торговиці вешталось тисячі народа, коли в тім віщун підняв руки до горн і закликав не своїм голосом:

— "Горе нам, велике горе! Кляті убійники мордують нашого доброго, любимого князя. Саме тепер кинулись на него. Їх ножі і шаблї ріжуть тіло князя на кусні. Нужденні, безсовісні злочинці! Ох горе, горе нам, народе, князь конаэ! Горе, вже понім! Віддав Богу душу»!

На торговиці повстав страшенний переполох. Все заворушилось. Люде бігали і кричали, наче божевільні. Навіть власти не знали, що ділати. Одначе найшлось де кількох енерґічнійших урядників, котрі при помочи поліції привернули лад у місті, а дивного віщуна арештували.

Перестрах і здивованэ очевидців сеї події дійшли до найвижшої точки, коли в кілька годин опісля прйчвалав гонець з вісткою, що в парку Топсидер, в Білгороді, замордовано князя Михаїла Обреновича III. Все те сталось в тій самій годині і мінуті, коли Матвій Петрович проголошував свої віщованя серед торговиці.

Тепер власти стали підозрівати, що віщун належав до заговірників. Поставлено його перед суд; почались доходженя, але все дарма. Він вспів оправдати себе дуже швидко і доказати свою невинність.

Ціла та справа лише поширила славу віщуна. Ціла Сербія заговорила про него. Тисячі осіб приходило до него з найдальших закутин Сербії, щоби пізнати його або дізнатись про свою будучність. Його дім все облягала товпа народа. Навіть найвижші офіціяльні круги заінтересувались ним.

Його покликано до Білгорода і в присутности найвижших достойників державн велено предсказувати судьбу Сербії. Матвій Петрович з початку не радо відповідав на питаня, але де далї починав все більше говорити, а на прикінці попав в рід навпів летарґічного сну і сказав ось що: —

"Бачу нашого нового князя в королївській короні на голові. Мимо сего він нематиме щастя. Зазнаэ много горя, втратить корону і вмре за молоду, далеко від рідного краю, від своэї жінки і дитини.

"По нім слїдувати-ме його сни, котрий згине в дуже молодім віці. Перед своэю смертію сей молодий король розмовляти меть ся з Нїшу і Піроту до Білгорода через воздух. На йому вигасне рід Обреновичів.

"Тоді заволодів в Сербії нова династія, але лише на короткий час.. Вона не придбаэ щастя для рідного краю. В ті дні дух жорстокої війни розпрістре свої крила над цілим краэм, слїдуватимуть страшенні битви, земленька покриэсь людською кровю і трупами, а чужинці заволодіють над нами. І тоді розпука станесь насущним хлїбом сербського народа; і плач та голосїня попливуть воздухом; і живі завидуватимуть помершим!

"Сї чорні дні розпуки минуть ся одначе, як все минаэ на землї. Сербія воскресне знова до нового житя; воскресне до могучности, слави і щастя».

Так віщував Матвій Петрович і цікаве в тім се, що доси здійснились майже всі його пророцтва.

Він предсказав проголошенэ Сербії королївством, абдикацію і наглу смерть її першого короля Миляна Обреновича, убійство його сина і наслїдника, себто короля Александра, винахід телэфонів, панованэ династиї Караджордже вичів, прилученэ до Сербії Нїшу і Піроту, балканську війну, теперішну европейську війну, а вкінці завойованэ і знищенэ Сербії через Нїмців, Австрійців та Болгарів.

РУСКА БУЧЕРНЯ І ҐРОСЕРНЯ

Зайдіть, а все там дістанете тано і добре, як: Овочі сьвіже мясо, вудженину і старокраэві ковбаси з чісником.

S. NYCHKA. 10315 -- 96 ST. EDMONTON. ALTA

МАЭТЕ НА ПРОДАЖ ЧИ НА ЗАМІНУ ФАРМУ ЧИ ЛОТУ?

Опишіть, що э на вашій фармі, яка земля, будинки, кілько з'ораного а скілько можна з оріти, чи э ліс, сіножать і як далеко від стациї.

За кілько хотілиб продати чи за що міняти.

Адресуйте так:

FARMS EXCHANGE CO.
10336 96 St. Edmonton, Alta.

НОВИНКИ.

Вже беруть ся і до коний.

Лондон. — Воэнні власти видали остре розпоряджене до всіх офіцирів кавалэрії, щоб добре переглянули овес, який дають коням.

Вийшло на яв, що в вівси, які брит. правительство закупило в Стейтах знаходить ся много острих дрібних кусніів стали вигляду такого як овес і навіть так помальованих. Колиб се кінь з'їв то напевно би від сего згинув.

Італійці бомбардують сильно Ґорицію.

Лондон. — Послідний астрійський комунікат про операції на італійськім терені звучить: "Вчера рано ворожа артилэрія зачала сильно бомбардувати мостові укріпленя, полудневу часть Ґориції і горбки Добердо. Канонада тревала цілу ніч.

Італійська артілэрія появила також енерґічну чинність на каринтийськім фронті, особливо проти Лянценбоден, на північнім сході від Павляро. До борби між піхотою не прийшло нігде."

Борба між Болгарами і Румунами.

Лондон. — Одеський кореспондент доносить до Дейлі Мейл, що недалеко міста Рагойо над Дунайом прийшло до борби між Болгарами і Румунами. Болгарська надґранична сторожа почала стріляти на румунський парохід, який на румунських водах перекладав набір на другий корабель.

"Болгари дали знати — пише сей кореспондент — про се австрійській канонірці, яка сей час приказала ромунському пароходови плисти до болгарського берега. Коли сей не хотів послухати, тоді канонірка зачинала машиновий і крісовий огонь. Румуни також відповіли стрілами. Страти з бох сторін э значні."

Договір між Румунїэю і Росіэю

Лондон. — З Букарешту доносять до Екщендж Телэґраф Ко. що між Румунїэю і Росіэю прийшло до заключеня договору, з якого видко, що Румунія перехилилась рішучо на сторону аліянтів.

Договір сей позваляэ Румунії продавати в Росії воэнні матеріяли і також перевозити через російську територію, матеріяли, куплені деинде.

Всі вісти, які ту надходять вказують, що в Болгарії загальна опінія звертаэсь щораз більше проти війни. Провідник опозиції Малінов мав так заявити: "дотепер війна була для нас одним звеном побід, однак завтра може вона перемінитись в пораженэ." Болгари надармо з нетерпеливостию чекають на німецьку побіду, яку можнаб уважати за рішаючу.

Болгарсько-німецькі відносини зовсім не э сердечні. Всі болгарські війска стягнено з боэвого фронту задля непорозумінь між німецьким і болгарським штабом.

Німці мусять всьо пожертвувати, щоби лише виборити побіду.

Берлін. — Кельніше Фольксцайтунг взиваэ Німців, щоби не тратили відваги, бо Німці мусять побідити.

"Послідні акції всіх війн э майже завсігди найболючійші. Ми готові э на заключенэ мира, однак ми не можемо його заключити самі. Доки вороги не признають, що їх змаганэ зломити нас э даремне, доти ми мусимо дальше боротись. Ми побідимо, але лише тоді, коли пожертвуэмо всьо і ужиэмо всіх средств, які маэмо до розпорядимости. Однак коли ми се зробимо, то певно побідимо.

Часопись дальше заявляэ, що Німців ще чекаэ тяжка задача на західнім терені і на морю.

Дійсна борба під Верденом щойно зачне ся.

Париж. — Франція з найбільшим напруженэм вижидаэ висліду теперішної борби під Верденом. Покищо Німці за ціну великих страт заняли переходи до французьких становищ на західнім березі Мози. Дійсна борба зачнесь, коли Німці вдарять на лінію Бетікорт.

Вчерашна борба скінчилась нерішено. Ліс Корбо, який Німці заняли, не маэ ніякого стратегічного значіня.

Ту доносять, що Німці призначили до облоги Вердену 300.000 жовнірів. Покищо в борбах взяло участь лише 200.000 Німців, отже заходить питанэ, чи останних 100.000 Німців ужиють на инших частях боэвої лінії, чи також вишлють до атаку на кріпость. Сильний атак на заході від Мози вказуэ що на розвязку сего питаня вже недовго прийдеть ся ждати.

Страшні Німецкі страти в борбі коло Во.

Париж. — Офіцири які прибули сюди з боэвого фронту під Верденом, оповідають, що німецькі страти в борбах, які зведено минувшої пятниці і суботи довкола форту Во, здобули найвизший рекорд в теперішній війні. Німці з найбільшим завзятэм йшли раз по раз в 4-ох рядах до штурму, щоби лише впасти від огню французьких 75 і 210 міліметрових армат, які сипали кулі на машеруючі німецкі компанії з найбільшою цільностию.

Горбок, на якім лежить форт в деяких місцях спадаэ прямо в долину. Перед тими збочами німецькі жовніри мусіли задержуватись; однак хоробрі Баварці вдираючись один другому на плечі, намагались видістатись на верх, хватаючись обломків і трави.

Однак сі рухливі піраміди скоро перемінювались в бездушну сіру масу. Місця, де збіч був більше похилий і де задля сего атак був більше сконцентрований, долиною плили потоки червоної крови. Після най низшої оцінки атакуючі відділи стратили дві третини свого стану.

Борба прибрала також страшний вид, коли полки з 15-ого і 18-ого німецького корпусу за атакували в пятницю село Во. Було се якраз вчасним ранком і над землею розстелилась густа мрака, яка робила усьо не видимим вже на 100 ярдів.

Німці використали сю обставину і підійшли зовсім близько до французьких шанців. І хоч вони перевисшали оборонців що до числа 6 разів, то все таки мусіли 4 рази йти штурмом, і аж тоді вдалось їм заняти кілька домів в східній части села. Тоді вони зорґанізували атак на церков. Французи не могли на час дістати скріплень задля страшного німецького арматного огню, а нехотячи наражати своїх передних відділів на полоненэ, уступили в зад.

Пять разів атакували північно-пруські полки церков, однак за кождим разом зістали відбиті огнем з машинових карабінів і шрапнелями з 58-міліметрових французьких армат. Між тим 75-м. і 210-м. французькі армати не допускали також німецьких скріплень до боэвої лінії так що в пятницю в ночі борбу закінчено внаслідок обосторонного обезсиленя.

ВПРАВИ ЖЕНЬЩИН РАЙФ ЛЯМИ, ЯКІ ВСТУПИЛИ ДО

жіночої бригади в Лондоні,

НЕДОЖИВЛЕНІ ДІТИ.

Деколи діти суть недоживлені мимо найлучшої старанности родичів в доборі їди для них. Діти зле виглядають, тратять апетит. Тут треба скорої помочи. Насамперед треба переглянути їх зуби і їх добре вичистити. Відтак давайте гіркого вина Трінера реґулярно і мірними дозами а сей час спостережите зміну в дітий на лучше. Така сама річ маэсь і з більшими дітьми. Щоб дитина добре виглядала мусить добре травити і мати реґулярний відхід.

Трінера Американьский Еліксір з гиркого вина зробить те все і скріпить діти на силі.

Сего вина можете дістати по всіх другсторах.

Ціна $1.30. В аптиках:

JOS. TRINER, Manufacturer
1333 - 1339 Str. Ashland Ave.
CHICAGO.

На увільненэ болю мушкулів і суставів натерайте місця Ліниментом Трінера. **Ціна 70** з пересилкою.

Канадиець
5 (1916) 12 -- pages
one and two
missing

ого Сина і Госпо-
час, додержували
умували сової вла
книгах з заповідя-
повіди Божі і при
іха, додержувати
стиянами. Бо, до-
віті між народом,
истос приказав до
ані не відбирали
2:18,19) Але, коли
чителі християнь-
у щось нового ви-
ґії. Правда що на
али великої варто-
і установляли їх а
ержували їх але в
и на них. Або бу-
ержували одні ви-
ки. Але коли ми-
загальних радах
ати такі видуми а-
ліів тай ухвалили,
Коли такі установ
они тогді не мали
узнало їх за гар-
няло їх і сказало
їх яко гарні а не-
сьвященичі цер
ятих і мучеників
стову віру, моли-
всіякими образа
ерева, каменя, або
ужби Божої і ве-
лямпового і вос-
щениками або спо
аршиньства цер-
диналів і папства,
це. Те все через
о видумоване цер
гарна а не шкід-
всі людскі видум
ними предметами
ігії. Тепер, хто
католицкій цер-
сьвящениками,
ся, коли переслі
ся переступити
й, то горе такому
вік той допускаэ
рашне переслїду
на пекольна кара
відправу за со-
практики, чоло-
оже се стати ся?
гріх, що чоловік
ить людске уста
ступаэ або ни-

го ученики почали їсти хліб, немивши рук своїх. (Се не означаэ щоби они мали брудні руки, але се був наказ церковної старшини: щоби кождий мив собі руки перед їдженэм і по їдженю, хтоби се не чинив, допускав би ся великого гріха). Бачивши се фарисеї приступили до Христа і почали питати ся Його: "Чому ученики Твої не живуть по переказу старших, а їдять хліб не помивши собі рук?" Відтак Христос відповів їм, що переступати переказ старших не э гріхом але переступити заповідь Божу ради переказу старщих або заповідей церковних э великим гріхом. В кінци обернув ся до своїх учеників тай сказав їм, що те що чоловік споживаэ не сквернить його, але те, що виходить з його серця: лихі думки, тілесні жадости, ненависть лихословіэ і так дальше, те оскверняэ чоловіка. Як давнійше було, в старім завіті, так оно бувало і э в новім завіті аж по сей час. Як давнійше Господь Бог дав заповіди свої, через Мойсея, народові ізраїльскому так і в новім завіті, тої сам Господь Бог дав нам свої заповіди

Чи Ви знаэте се, що "КАНАДИЭЦЬ" виходить що тиждня.

...оди. . .

Христос, Господь наш так до нас каже:
Називаэте мене Учителем, а не питаэте мене.
Називаэте мене Сьвітлом, а не видите мене.
Називаэте мене Дорогою, а не ходите мною.
Називаэте мене Житэм, а не хочете мене.
Називаэте мене Мудрим, а не йдете за мною.
Називаэте мене Красним, а не любете мене.
Називаэте мене Богатим, а не просите мене.
Називаэте мене Вічним, а не шукаэте мене.
Нізиваэте мене Паном, а не служите мені.
Називаэте мене Милосерним, а не вірете мені.
Називаэте мене Всемогучим, а не шануэте мене.
Називаэте мене Справедливим, а не боїте ся мене.
Тож як я вас засуджу, не ображуйте ся на мене.

Чи Ви любите читати СЛОВО БОЖЕ?

А чи маэте Ви СЛОВО БОЖЕ В СВОІЙ ХАТІ?

Післіть до "Канадийця" 25 цт. штемплями, а ми Вам сейчас вислемо.

Канадиець
5 (1916) 12 -- pages one and two missing

ЧИТАННЯ НА НЕДІЛЮ.

ПРИЧТА ПРО ПОКОРУ.

Два їздці були раз: митар
І вельможний фарисей;
До мети взяли ся бігти.
Хто допаде? Той чи сей?

Ся мета — житэ у небі.
Щоб до неї дочвалать,
Фарисей запряг два коні:
"Чеснота" одного звать,

Піст, молитва, дари вбогим.
Хто був другий кінь? А, ба!
Гордість, злобня обмова
І гидка самохвальба.

Шарпнули оті два коні;
Сей сюди, а той онтам,
Розірвали віз на двоэ,
Провуливсь їздець і сам.

Тим часом убогий митар
Шкапу "смирність" як запряг,
То помалу але певно
До мети свій віз дотяг.

Чисте і не чисте.

Эв. від Марка 7;1-23.

Золоті слова: — **"Бо царство Боже не їжа і питэ, а правда і спокій, і радощі в Дусі сьвятім."** — До Рим. 14:17.

Нинїшна сьвята Эвангелия представляэ нам, що э чисте або не чисте, що то э що робить чоловіка скверним і недостойним увійти до житя вічного, або за що э гріх.

Давно в старім завіті, коли ще Мойсей жив на тім сьвіті, Господь Бог дав, через него, заповіди Ізраїльскому народови, щоби він знав за що э гріх а за що нема гріху. Докіль Мойсей жив то цілий Ізраїльский нарід і його сьвященики були примушені як найдокладнійше додержувати, що Господь Бог приказав. Але, коли Мойсей помер, по нім настали другі провідники народа і бувши новими провідниками почали видумувати нові річи або нові заповіди для людей. Через кільканайцять сот літ они много річей пододавали до закону Божого і ті додатки назвали "Перекази старших." Ті перекази старших, на початку були приняті до Ізраїльскої религії яко ужиточні річи для народа. Опісля они були узнані жидівскими сьвящениками за потрібні річи для народа і для слави Божої. Відтак узнали, що они конечно суть потрібні і дали їм однакову вартість з законом Божим. А в кінци дійшло до того, эсли хто переступив заповідь Божу, то мало хто звертав увагу на те, але эсли хто відважив ся переступити "Переказ старших" такого назвали переступником, эретиком і так дальше, тай вилучували такого з церкви а відтак і з громади. Жидівські сьвященики постановили закон людський понад закон Божий і засліпили людям очи так, що мало хто з них знав, що э законом Божим а що законом людським. Доказом сего э нинїшне сьвяте Эвангелиэ, котре оповідаэ нам, що, коли Ісус Христос находив ся в однім місци, Його ученики почали їсти хліб, немивши рук своїх. (Се не означаэ щоби они мали брудні руки, але се був наказ церковної старшини: щоби кождий мив собі руки перед їдженэм і по їдженю, хтоби се не чинив, допускав би ся великого гріха). Бачивши се фарисеї приступили до Христа і почали питати ся Його: "Чому ученики Твої не живуть по переказу старших, а їдять хліб не помивши собі рук?" Відтак Христос відповів їм, що переступати переказ старших не э гріхом але переступити заповідь Божу ради переказу старших або заповідей церковних э великим гріхом. В кінци обернув ся до своїх учеників тай сказав їм, що те що чоловік споживаэ не сквернить його, але те, що виходить з його серця: лихі думки, тілесні жадости, ненависть лихословіэ і так дальше, те оскверняэ чоловіка. Як давнійше було, в старім завіті, так оно бувало і э в новім завіті аж по сей час. Як давнійше Господь Бог дав заповіди свої, через Мойсея, народові ізраїльскому так і в новім завіті, той сам Господь Бог дав нам свої заповіди вже не через Мойсея але через свого власного Сина і Господа нашого Ісуса Христа. І, як давнійше, за час, додержували заповіди Божі а опісля сьвященики, повидумували сової власні заповіди, злучили їх разом в церковних книгах з заповідями Божими, відтак повисшили їх аж над заповіди Божі і приказали людям, під карою смертельного гріха, додержувати їх. Те саме стало ся і в новім завіті між християнами. Бо, докиль сьвяті, Христові апостоли жили на сьвіті між народом, дотя люди додержували лишень те, що Христос приказав додержувати, бо апостоли нічого не додавали анї не відбирали від заповідей Христових. (Відкритэ Йоана 22:18,19) Але, коли апостолів вже не було на тім сьвіті, тоді учителї християньских зборів, се э: сьвященики почали помалу щось нового видумувати і додавати до християньскої религії. Правда що на початку такі видумки або установленя не мали великої вартости анї сили. Одні учителї або церковні отці установляли їх а другі нищили їх. В однім місци люде додержували їх але в других місцях і найменшої уваги не звертали на них. Або було і так, що в одних місцях або зборах додержували одні видумки а в других додержували другі видумки. Але коли минуло вже кілька сот літ по Христі, тогди на загальних радах старшого сьвященьства почали згромаджувати такі видуми або установленя поздинчих церковних учителів тай ухвалили, чи они суть добрі для християньства чи ні. Коли такі установленя були приняті до християньскої религії, они тогді не мали великої вартости. Але за те, що епископство узнало їх за гарне а не шкідливе християньству, за те приняло їх і сказало до всіх християньских зборів додержувати їх яко гарні а нешкідливі видумки. Такими видумками були: сьвященичі церковні убори, уживанэ хреста, взиванэ сьвятих і мучеників на поміч в терпінях і переслїдуванях, за Христову віру, молитви до сьвятих і ангелів, украшуваня церков всїлякими образами і гарними ручними виробами, з желїза, дерева, каменя, або гіпсу, упорядкованэ всенощного, утрені, служби Божої і вечірні, уживанэ кадила в Богослуженях, або лямпового і воскового сьвітла, визнаванэ гріхів перед сьвящениками або сповідь, молитви за померших, установленэ старшиньства церковного: епископства, архиепископства, кардиналів і папства, установленэ шкаплірів ружанців і так дальше. Те все через кілька або через кільканайцять сот літ було видумоване церковними отцями і приниманэ до церкви яко гарна а не шкідлива річ. Але, в кінци дійшло до того, що ті всі людскі видумки стали ся канонами, догматами або головними предметами християньської, так званої "Католицкої" религії. Тепер, хто переступить заповідь Христову, се нічого у католицкій церкві, ба декотрі суть такі, найбільше їх э між сьвящениками, що тим навіть і хвалять ся, як Савло хвалив ся, коли переслідував християн. Але, эсли же хтось відважить ся переступити одну з висше наведених церковних заповідей, то горе такому чоловікови. Бо після попівскої науки, чоловік той допускаэ ся смертельного гріха за що чекаэ його страшне переслїдуванэ на тім сьвіті а на другім страшна і вічна пекольна кара эсли же не зіставить значну суму гроша на відправу за собою. Эсли гроші суть, то, після католицкої практики, чоловік і з пекла може викупити ся за них. Чи може се стати ся?

Отже ж після Слова Божого, не за те э гріх, що чоловік зїсть, або що переступить або навіть і знищить людске установленэ, але за те э гріх коли чоловік переступаэ або нищить заповіди Божі.

НЕ ВСІ, ЩО КАЖУТЬ: ГОСПОДИ...

Христос, Господь наш так до нас каже:
Називаэте мене Учителем, а не питаэте мене.
Називаэте мене Сьвітлом, а не видите мене.
Називаэте мене Дорогою, а не ходите мною.
Називаэте мене Житэм, а не хочете мене.
Називаэте мене Мудрим, а не йдете за мною.
Називаэте мене Красним, а не любете мене.
Називаэте мене Богатим, а не просите мене.
Називаэте мене Вічним, а не шукаэте мене.
Нізиваэте мене Паном, а не служите менї.
Називаэте мене Милосерним, а не вірете менї.
Називаэте мене Всемогучим, а не шануэте мене.
Називаэте мене Справедливим, а не боїте ся мене.
Тож як я вас засуджу, не ображуйте ся на мене.

Чи Ви знаэте се, що "КАНАДИЭЦЬ" виходить що тиждня.

Чи Ви любите читати СЛОВО БОЖЕ?

А чи маэте Ви СЛОВО БОЖЕ В СВОЇЙ ХАТІ?

Пісаїть до "Канадийця" 25 цт. штемплями, а ми Вам сейчас вислемо.

ОПОВІДАНЯ.

Страшні тайни монастирських мурів.

Подані МАРИЭЮ МОНК, монахинею, якій вдалось втечи з монастира.

(Дальше.) (5.)

Але защо они замкнені, она мені не сказала. Далі сказала она мені, що одним з найважнійших моїх тепер обовязків буде слухати без'условно попів і то у всіх справах. І про се я вскорі довідалась, що се маэ значити "слухати без'условно попів у всіх справах." Моїм найбільшим здивованэм і страхом було се, що я тепер, як монахиня мала віддавати своэ тіло на їх зьвірячі забаганки та злочинні практикованя. Я обурилась на се і висказала їй сейчас мої перші враженя, які эробили на мене эї промова, але она зовсім сим не змішалась, лише далі почала аргументувати прихильно до злочиньств, представляючи мені се як чесноту милу Богу і чесну для мене. Попи, сказала она, не суть в такім положеню як иньші мущини, бо їм невільно женитись. Они жиють по пустельному, і відрікають ся земского житя для нашого спасеня. Їх можна уважати за наших дійсних спасителів говорила она, бо без їх служби і молитов, ми не одержалиб прощеня і мусілиб іти до пекла. Тому се повинно бути нашим сьвятим обовязком, відтягнувшись від сьвіта, посьвятитись нашій релігії і виповняти эї в кождім відтінку. Ми не будемо чутись пониженими, ані наші чутя не будуть за далеко умертвені, колиб ми хтіли сему спротивитись. Таке поступованэ попів з монахинями мало бути миле перед Богом як она мене урочисто впевняла. Я аж тепер дізнала, яка я дурна і нерозважна, що віддалась в руки таких людий, які були кругом мене.

Після сего, що настоятелька мені тепер сказала, я не могла сего інакше зрозуміти, як се, що від мене монахині жадають такого поведеня, як від тих уличниць і що моя будучність маэ бути повна ганьби та бридких злочинів. Коли я тепер эще більше обурилась на те все, що она мені сказала, тоді она мені заявила, що она зовсім не дивуэсь мому обуреню, бо такі чутя і обуреня звичайно повстають в початку, і що многі монахині висказувались з таким обурінэм що і я, але опісля они зовсім змінили свої гадки. Она навіть сказала, що коли і она вступала до монашого чину то эї відчутя були такі самі як і мої.

Сумніви, сказала она, суть найгіршими нашими ворогами. Они будуть змушувати нас до питань та пояснень на кождім кроці наших обовязків і будуть причиною наших вагань при кождім ділі. Они повстають з останків нашої недосконалости і всегда суть доказом нашого гріха. Наш одинокий спосіб, щоб їх позбутись, треба відкинути їх сейчас від себе, відпокутувати і висповідатись з них. Попи, наставала она не можуть грішити. Се э неможливою річию. Все, що они роблять і бажають э справедливе.

Она сподіэсь, що я буду розсудна і буду виповняти всі свої обовязки всегда памятаючи на мою присягу і бути вірна моїй зложеній присязї.

Она дала мені тепер знова дещо пояснень, які эще більше роздражнили мої ніжні чутя і наповнили моэ серце эще більшим страхом. Деколи родять ся діти в монастири, сказала она, але їх сейчас хрестить ся і дусить ся. Сим осягаэсь для них вічну щасливість; бо хрещенэ очищуэ їх від первородного гріха і висилавши їх зі сего сьвіта, заки они мали час по повнити який гріх, суть впущені сейчас до неба. Як щасливі э ті, сказала она, що помагають осягнути бесмертне щастэ для тих маленьких немовлят. Їх душі будуть незвичайно вдячні тим, які вбили їх тіла.

В яке місце і між яке товариство дісталась подумала я собі в душі. як відмінним э монастир, яким я його собі представляла. Монахині уважала я за сьвятих, а настоятельку монастира я убожала, а чим они дійсно э? А попи з поблизького монастиря (деякі з них, я маю причину думати, суть дійсно розпустниками) Чим они э? Я тепер аж довідалась, що они часто заходили до монастира де віддавались они найогиднійшим оргіям і злочинам, що они і инші називають чеснотами.

По сім мала я якийсь час на году сама прислухуватись поясненям настоятельки підчас чого ввійшли до кімнати иньші монахині, які також взяли участь в "поясненях." Они потвердили все те, що она мені сказала і повтаряли все без найменьшого встиду або отяганя, представляючи себе участниками в сих "монастирских чеснотах." І я мушу сказати правду, що все те не лишилось без наслідків на мій ум. Мої обуреня почали мене опускати і я чулась оправданою, бо ставши монахинею, зложивши присягу, малам так поступати як від мене вимагала присяга і монастирські вимоги.

Я була кілька літ під впливом католиків, тому зовсім не звертала більшої увагй на Біблію, ані не чула щоб хто покликував ся на Біблію як авторітет. Але за се вчили мене ріжних приписів і своїм приміром вказували принимати все за не спориму правду, що говорить піп. Я ніколи не чула, щоб хтось підозрівав їх авторітет, або сказав свою гадку що до віри. Я довго була наражена на їх зіпсуті і збиточні висказн та запити, яких уживали они при сповіди і вірю що на те саме були наражені і иньші дівчата. Я ніколи не мала відваги осудити таке поступованэ попів при сповіди взглядом дівчат ані видати свій осуд о тім всім, бо кругом мене всі мене впевняли, що мої сумніви та осуди э нічо иньше як вплив моїх гріхів.

Тим більше впевняли мене, що се все вскорі мене опустить а на їх місце прийде правдиве знанэ і поширенэ мого релігійного сьвітогляду. Щоб мене впевнити овсім, наводили свій досьвід і через се я чулась якась нерішена.

Я сталась тепер якась дуже эдезгустована, коли відкрила безхарактерність тих осіб, які мене окружали і я булаб тепер дуже радо опустила монастирскі мури і се монаше сьвяте житэ, довідавшись про їх "сьвятість" своїми власними очима. Але се було немислиме, тимбільше я почала відганяти від себе такі думки, як грішні. Хотьби навіть свою думку і хтіла я перевести в діло було не можливе бо я була тепер в їх власти і се я відчувала. Хотяй тут було велике число монахинь але я не бачила ані одної з них, щоб в разі потреби могла надіятись на якунебудь поміч від неї. Тут було много, які вдавали свою приязнь взглядом мене але я на се й не звертала богато уваги. Лише одна більше зацікавила мене, про яку я вже згадувала а то Джені Рей, яка вистроювала много жартів, коли я ще була початкуючою. Але, як я сказала, нічого не було принадного ні в эї лици, ні формі, ні в способі, щоб она притягнула мене до себе. Она говорила зі мною незвичайно по приятельски і коли побачила мій опір на балаканя настоятельки і других монахинь, незвичайно зручно шепнула мені до уха кілька слів, коли всі балакали, щоб я на все згодилась, що они говорять, коли миле мені житэ. Се прошибло мене немов блискавка і по довшій розвазї рішилась залишити якийнебудь опір.

Тепер настоятелька провела мені три присязї, по присязї завела мене до кімнати між монахині. Незадовго дзвінок задзвонив на обід. Монахині стали в ряд парами в такім самім порядку як йшли рано з каплиці, лише мене і мою товаришку поставлено на переді. Так стояли ми хвильку з руками зложеними на грудях з головами похилинеми в перед, а з очима впоіними в підлогу. В тім одна стара монахиня явилась в дверах їдальні, плеснула руками на знак, щоб йти. Ми рушили з місця і підчас ходу почали шепотіти літанії. Так прийшли ми до дверий їдальні.

Тут пари поділились на два ряди і так, що з правого боку пішли на правий бік стали а з лівого на лівий. Тарілки були вже розложені на столі а коло кождої тарілки був ножик, виделець і ложка завинені разом в серветку звязані полотняною стяжкою, на якій було виписане імя кождої властительки. Мій таріль, ніж і проче були так само завинені як иньших а на стяжці знайшла я моэ нове імя "сьв. Юстина."

Тут стояли ми всі доки не по кінчили своэї літанії. Відтак стара монахиня, якої місце було на кінці стола від сторони дверий відмовила осібні молитви перед мясом і дала знак, що мож сідати. Я не памятаю що було тоді на вбід, але дуже часто ми мали зупу і мясо. Коли дещо лишилось мяса з обіду то його приправлювано і на вечеру. Кождого дня була назначена одна монахиня до читаня науки з книжки, яку давала настоятелька. Тому і сим разом піднялась одна і почала читати з поданої книжки, коли ми всі їли в мовчанці обід. Монахиня, яка читаэ підчас вбіду лишаэсь опісля і їсть свій вбід сама.

Як лише котра скінчила свою їду, сейчас обвинувши ложку, видельці і ніж і звязавши їх стяжкою складала руки на груди і так сиділа далі. По їді стара монахиня сказала коротку молитву і ставши дещо з боку вдарила в долоні і ми вимаширували зза стола в такім самім порядку як вмаширували.

Тепер йшли ми як перше зі спущеними головами або до каплиці або перед скляну баксу, де з воску стояло вироблене дитя Ісуса.

(Дальше буде.)

ГОСПОДАРСТВО.

ПЛЕКАНЭ І ЖИВЛЕНЭ ДІТИЙ.

(Дальше.)

Де э розвільненэ жолудка, або де діти часто вонітують не повинно ся эго уживати.

Сухі препарації з "Мальтосе", котрих можна дістати, суть:

Декстрі Мальтосе,

Мелліне фуд і Малтед Мілк (Бостон) і многі иньші.

Для дитини 6 місяців можна додати на один день до поживи від 2 гербатних до 2 столових ложок будь-котрої з тих препарацій, в заміну за ту саму скількість молочного цукру. Цукру додаэсь до поживи не для того, аби пожива була солодка і тим робом сталась вкуснійшою; хотяй і так э, його справдішне ужитэ э достарчити одного з головних складників потрібного до росту тіла і одного, котрого молодим дітям потрібно в найбільшій скількости. З причини ріжниці в травленю, неможливим майже э, аби дати молодим дітям тілько товщу в коровячім молоці, скільки даэ добре матерне молоко. Для більшости здорових дітий потрібно, однакож, аби коровяче молоко мало в собі більше товщу, як оно звичайно маэ, коли э розпущене з водою. Щоби молоко мало відповідну пропорцию товщу, належить додати перед розпущенэм його з водою, зверха збираного або "горішного молока", або мішанини молока зі сметаною. Силу горішного молока міраэть ся скількостию товщу, що в нім э; то э на 7% молока э 7% товщу. Того горішного молока уживаэсь найбільше до живленя дітий. Щоби дістати 7% молоко, треба змішати 3 части молока і одну часть звичайної (16%) сметани, або можна його дістати з молочної лябораторії.

Точність кормленя.

Регулярність кормленя дитини э тим, на що найбільше треба уважати.

Дуже зле поступаэ молода мати, котра кормить свою дитину кождого разу, як оно тілько заплаче. Жолудкови дитини мусимо дати час, аби спожиту поживу перетравив (яких дві годині), а також і час на відпочинок. "Слабе на середину" — се дуже часто наслідком нічого иньшого, як нерегулярного, за частого кормленя дитини.

Через день дитину належить кормити регулярно до якої 9 чи 10-ої години вечером. Павзи поміж кормленями повинно ся числити від початку першого до початку другого кормленя.

Молоко.

Молоко, котре маэ становити корм для дитини, э дуже важним чинником. Уживайте добре і сьвіже молоко; чим сьвіжійше, тим лучше. Тілько сьвіже молоко повинно становити основу діэти для дитини. Сьвіже молоко даэ ті житэві складники, котрі суть конечними для дитини, а котрих не знайдете в молоці в бляшанках зі склепів, в висушенім, чи в випаровані молоці. Дитина буде рости вам сильнійшою і звинійшою і буде мати ліпші кости і зуби, эсли эї будете живити сьвіжим молоком. Постійного уживаня молока в бляшанках зі шторів повинно ся уникати за всяку ціну, бо оно часто спричинюэ сумні наслідки. Мішане молоко від череди звичайної раси коров э мабуть найвідповіднійше, а то тому що э більше одностайне в зложеню своїх складників, чим молоко від одної корови. Часть молока найголовнійша до росту і розвиненя дитини не э сметана, але сирова часть молока, бо то власне она будуэ мускули і нові клітки тіла. Не повинно ся уживати молока що маэ за богато в собі сметани, бо дитина може наслідком того вонітувати, дістати нерегулярність жолудка, або стратити апетит. За много товщу, особливо в послідних місяцях коли-то дитина дістаэ вже богато молока, може спричинити страту на вазї дитини, висипку по тілї, або допровадити до того, що моч маэ запах амонії.

Держіть молоко завсігди накрите і в зимнім місци; в ледівні, эсли се можливо. Коли брак леду, то фляшку молока можна вложити до зимної води, змінюючи эї 3 або 4 рази денно. Молоко повинно бути завсігди зимне. Молоко від слабої корови не повинно ся уживати, хотяй-би оно виглядало як найвідповіднійшим.

Відлученэ.

Залучувати дитину повинно сь зачати в 9-ім або 10-ім місяцю. Зачинаэ ся тим, що замість кормити дитину грудьми кормить ся эї раз в день з фляшки; пізнійше два рази і так постепенно, аж доки не перестанесь кормити дитину грудьми цілковито. Залучуэсь дитину в тім часі не для чого иньшого, як тілько тому, що саме тоді матерне молоко вже не вистарчаэ; дитина неприбираэ на вазї, ані не розростаэсь правильно.

Часами слабість або вагітність матери э причиною, що мусить ся залучити дитину.

(Дальше буде.)

ЯКЕ Э НАЙСТАРШЕ ЗБІЖЕ НА ЗЕМЛИ.

Не раз і не два неодному ставало перед очима питанэ, котрий рід збіжа, який тепер загально управляэмо, э найстарший, або котрий рід збіжа найперше навчили ся люди управляти. До сего часу з перед історичних гробів добуто вже досить всіляких родів збіжа, та як в неодній иншій річи, так само і тій не всі учені годять ся на одно. І так ботаніки, які займають ся досліджуванэм ростин а так само історики, які займають ся досьлідами з житя-бутя первісних людий, суть одного погляду, а лінгвісти, які досліджують мови людські, виказують їх старинність і на тій підставі приходять до всіляких висновків, суть знова иншого погляду. Один з найліпших знатоків старинностий, німецький професор Ган, э того погляду, що люди навчили ся найскорше зі всього управляти просо, по сім ячмінь, а допера на самім останку пшеницю. Та розкопки з камінної епохи, то значить з часів, коли ще люди не знали ніяких металів а тілько всі свої знаряди виробляли з кременя, вказують на се, що всі роди збіжа навчили ся люди управляти рівночасно. І так приміром в старинних египетських гробах з перед пару тисяч літ перед Різдвом Ісуса Христа, знайдено всі роди збіжа такі самі, як ми їх і днесь маэмо; старинні Египтяни виробляли з ячменю пиво, а і пшениці управляли дуже богато.

Так само богато учених спречаэ ся над тим, чи ячмінь знали скорше люди, чи пшеницю. Тимчасом так в Сьвятім письмі Старого Завіта, як і в египетських старинних гробах як і в старих хінських літописях згадуэ ся про оба сі роди збіжа рівночасно. Та тут треба додати, що всі сі описи про пшеницю, яку найдено в старих египетських гробах і яка по чотирох тисячах літ посіяна зійшла, належать до до чистих байок.

І так з того всього виходить, що найстаршими родами збіжа, про які знали люди і які научили ся найскорше управляти, се э пшениця, ячмінь і просо; жито, гречка і т. п. роди люди научили ся управляти і уживати далеко пізнійше. Бульба і кукурудза э знана в Европі допера від часів відкритя Америки, отже допера яких кілька сот літ.

Чи Ви любите читати "Канадиэць"?

А чи любите також і платити?

Чи маєте Ви пожиток зі своїх курий?

Ні! чому? Бо Ви не маэте курий чистої раси! Ваші кури се мішанина, яка лише псуэ збіже і заничищуэ курники.

Коли хочете мати користь з Вашого дробу то постарайтесь о чисту расу.

1. Ми продаэмо на розплодок покладки великих сивих курий **Плеймут-Рокс по 1.50 за дозен.**
2. Покладки великих жовтих курий **Пуф-опрінгтон по 1.50 дозен.**
3. Великих і білих як гуси **білих Ваэндотів по 1.75 за дозен.**

Коли хочете одержати яйця на час то замовляйте сейчас і з замовленэм посилайте гроші.

Продаэмо також живі кілько-тижневі молоденькі курята всіх трох рас і так:

Плеймут Рокс	12	курят по	$2.
Пуф-опрінгтон	12	„ „	$2.
Білих Ваэндотів	12	„ „	$2.50

(Які эще того самого року будуть нестись.)

Наш адрес:

В тій дванайцятці в оденкогутик а решта курочки.

Хто скорше замовить той одержить з першого Насадженя.

POULTRY RANCE.

10336—96 Str. Edmonton, Alta.

Ілюстрований журнал

„РОДИНА"

На российский мові, виходить раз на місяць і коштуэ лише $1 на рік а 55. цт. на пів року.

Одно число на оказ посилаэмо даром!

Адрес: „RODINA"

525 Kinistino, Ave. Edmonton, Alta.

З ІТАЛІЙСКОГО ПОЛОНУ.

(Виймок з листу полоненого українського офіцера.)

Найдорожший Брате!

Довгенький час не писав я до Тебе. Не мав ніякої вістки, чи одержуэш коли мої посилки. Та нині пробую щераз, може дійде до Тебе.

В січни відійшов я в друге на боэву лінію, знова до Сербії. З того часу пропала про Тебе вістка. А тимчасом надійшли великі зміни: майже цілу Галичину увільнено від Москалів, так що я міг подати Родичам знак свойого житя. Чи можеш Ти собі уявити, яка надмірна радість мусіла їх огорнути, коли одержали від мене картку. Вониж мали мене за давно мертвого. Вже і поголоски кружили, буцім то на власні очи бачив хто мене, як я впав... Не менше урадував ся і я, коли довідав ся, що в дома всі здорові, майже в такім стані, як перед війною; і Москалі не богато там напакостили, хиба що забрали коні і корови.

В межичасі Італія пішла війною. Нас перенесено з сербського терену на італійський. Та тут щастэ товаришило мені навіть більше, ніж в Сербії. Іноді ветряг в таку небезпеку, що здавалось, прийде мені кінець. Однак завсігди виходив ціло. Навіть якась більша охота до боротьби була в мене. Мало не що дня з усіх боків приходила сьвіжа почта, впоювала в мене, що не смію вмерти, що мушу жити і вернути назад до рідні. Але кулі не мають очий і не дивлять ся, кого цілять. Дня 28. жовтня 1915. р. підчас наступу і поцілила мене куля в легке і мене майже напів мертвого полонено. Не надіяв ся я більше жити, однак моя кріпка будова видержала все.

Місяць пробув в шпитали; а коли міг вже устояти на ногах, перепроваджено мене до табору бранців до Бароніссі, де до нині пробуваю. Наш табор приміщений в монастирі Францішканів, усего 14 офіцирів. Живеть ся дуже добре. У двох маэмо зовсім прилично споряджену кімнату: двоэ ліжок, дві шафки, два столи з крісламн, збанки з водою і склянками, зеркало, ріжне кухонне начинэ, елэктричне осьвітленэ. Одержуэмо по 120 лірів місячної платні, яка якраз вистарчаэ на удержанэ. Цілий час тут горячо, зими зовсім нема, а сей клімат для мене прямо знаменитий. Нині я вповні виздоровів. І хоч я був так тяжко ранений, а надто утратив богато крови з упливу, — нині почуваю себе так добре, як ніколи: убранэ вже дуже тісне на мене. Та не дивуй ся: я нічого не роблю, лише днями перебуваю на сонци і вже так огорів, як який циган; часами по полудни робимо малий прохід, а потім знова палимо ся на сонци.

Одно лише непокоїть мене, що відколи дістав ся в полон, не чув одного слівця ні з дому, ні від нікого. Уже два рази навіть телэграфував, а нині лежить виготовлена трета телэграма....

Напиши, Дорогий Брате, з заморя, як живе ся. Коли лист не вже мене тут незастане, а дома, то я раднійший, що эмож у розказати свобідно пережиті пригоди.

Сердечно здоровлю . . . .
Бароніссі, Палэрмо.

КОМЕДІЯ ПОМИЛОК.

Німецькі часописи доносять про веселу комедію помилок, для якої однак примусових акторів вона з самого початку була менше весела. З одного німецького села вирушив на поле борби як один з перших один німецький ляндверист. І вісімнайцять місяців він безнастанно боров ся на французькім фронті. Тут дослужив ся найбільшої військової німецької відзнаки, желізного хреста і тепер в його груди збудила ся велика туга за ріднею: він в ріднім селі полишив жінку і малу дитину. І з початком місяця лютого, по вісімнайцять місячній безперервній службі на воэннім фронті він наконець дістав довго і нетерпеливо ожиданий урльоп. Скоро спакував все, що задумував привезти своїм в рідне село і з бючим серцем сів на потяг, щоб дістати ся до вітчини. І по утяжливій подорожи він наконець добив ся до рідного села.

— Господи се Івась — закликала перша сусідка, яку він стрінув по дорозі — "а ти де тут взяв ся"?

"Як то" — "де я взяв ся"? природно, з війни.

"Та то і я собі так думала. Але ти повинен був написати, що прийдеш. Твоя Маруся з донечкою поїхала до своэї мами до свого села."

"Так?" — сказав розчаровано ляндверист і пошкробав ся за лівим ухом. "Га, що робити, і у свекрів можна також прожити пару днів. Вони знають, що то значить туга."

І не думаючи довго, пійшов назад на зелізницю, сів до потягу, що за хвилину відіжджав і поякімсь часі прибув до родинного села своэї жінки з голодним жолудком і тужним серцем.

"Ах, Господи, та се Івась" — закликала свекра, яка його перша побачила.

"Як ся маэте всі? А де моя Маруся?"

"Маруся?" — Та вона перед годиною поїхала назад до дому."

"А най се той і тамтой . . . І полягай тут на бабах . . . В дома вона э тут а тут в вона знова в дома. Та дарма. Треба назад вертати до дому."

"Та се не дасть ся вробити, бо нинькп вже нема більше потягу. Мусиш через ніч лишити ся у нас. Вже тих кільканайцять годин мусиш якось витерпіти.

І коло обильної вечери і пива хоробрий ляндверист трохи призабув на своэ горе і став оповідати про свої воэнні пригоди. І так вони сиділи пізно в ніч. Та досьвіта він зірвав ся з ліжка і першим поїздом поїхав до свого села, до жінки.

В ріднім селі опять стрінув ся з сусідкою, яка з найбільшим здивованэм запитала: "як то, Іване, ви не у своїх свекрів?"

"Та чи ви осліпли, що не видите, що я тут?" — запитав він эі вже трохи лютий; "вже наконець конче хочу побачити ся з своэю жінкою."

"Отже власне тому ти повинен був зістати у своїх свекрів."

"Як властиво ви се думаэте?" запитав протяжно ляндверист, в якого голові тепер стала свитати трохи неприэмна гадка.

"Як я то думаю . . . . Маруся, природно, нинька досьвіта першим потягом поїхала до своїх, позаяк вчера не було вже ніякого потягу в тамту сторону."

"А най се ......"

"Видно ви в війні зовсім не набрали ся розуму. Та ви повинні були про се знати, що Маруся так само пильно бажаэ побачити ся з вами, як ви з ньою. Як тільки довідала ся, що ви там за нею поїхали, то цілу ніч не могла заснути і ранком, неначе пташка полетіла за вами."

"І тепер не знаю, що робити" — став роздумувати ляндверист чи лишити ся тут, чи їхати тамтуди назад? Через се їзджене сюди і туди піде до лиха цілий мій урльоп і я не буду бачити ся з жінкою і дитиною."

Та як практичний жовнір він тепер рішив ся на одинокий дійсно поправний в такім випадку вихід і зателэграфував: "Приїзди, я тут лишаю ся." І як раз коли він надав свою депешу, прийшла телэграма від жінки: "Лиши ся, я приїжджаю."

І так вони побачили ся доперва по дводневнім опізненю та за те їх привитанэ було тим сердечнійше позаяк наступило по великих перепонах.

Німці закладають коло англійських берегів міни.

Лондон. — Задля плаваючих мін на північнім морю нідерляндські пароходи мусіли зовсім змінити напрям своэї плавби. Недавно нідерляндські кораблі, які їхали з орієнтальних пристаний місто через Суезький канал, вибрали собі дорогу довкола Африки і вийшли на сім дуже добре.

Також пароходи, які їдуть до Америки, не пливуть англійським каналом, лише обирають собі дорогу довкола Англії і то ніколи не зближають ся близше як на 3 милі до берега. Нідерляндці відкрили, що Німці заложили здовж англійських побереж підводні міни.

Альжирскі жовніри з Африки в Франції.

МЕКСИК, ЙОГО МЕШКАНЦІ І ЇХ ЗВИЧАЇ.

Під теперішну пору, коли очи всіх суть звернені на Мексик по причині заповідженої там американської "карної експедиції", не від річи буде сказати декілька слів про його теперішних мешканців, про спосіб їх житя-бутя, та їхні звичаї і віруваня.

Ціла середна Америка, в якої склад входить також і мексиканська високорівня аж до Панами, се просторий культурний край. Колись там просьвіта і культура стояла дуже високо і доперва наслідком рабівничої політики і господарства Ішпанців сей край підупав і повернув до пів дикого стану. Перед ше сей край був дуже густо заселений індійськими племенами які тут примандрували з півночи і які виперли дальше на полудне инші племена, які там застали. Се стало ся правдоподібно в четвертім і пятім столітю по Різдві Христовім. Серед тих племен передовсім відзначало ся племя Мая, яке розвинуло дуже високу культуру, до якої племя Азтеків, яке примандрувало тут з півночи, додало свою, не менше високу; обі сі культурі злили ся і довели до пригарного розцьвіту. Оба сі народи сотворили дуже старанно упорядковану державу, з монархічним ладом, та однак з сильно демократичним устроэм державним. Се, так сказатиб, було відбитэ в мініятурі сего ідеального монархічного устрою, який панував на острові Антлянтіс, який находив ся на Атлянтійськім океані поміж теперішною Европою і Америкою і який наслідок величезної катастрофи запав ся в глубінь океану з своїми 64 міліонами мешканців перед Різдвом Христовим. (Гляди: "Атлянтіс" Скотт-Еліота). Племя Мая належало до найбільше старинних племен на американськім континенті і його належить уважати за потомків в простій лінії народів, що замешкували отсей запавший ся в море континент "Атлянтіс", про якого дуже обширно пише старинний грецький писатель Плято в своїм творі "Тімаеус" подаючи незвичайно обширний і подрібний опис всіх державних уладжень на сім острові "Позейдоніс", звичаї обичаї його мешканців та їх занятя. Після того опису по тамтім боці "Гераклевих стовпів" находив ся величезний остров, "який був більший від Лібії і Азії разом взятих, і який становив вигідний перехід до всіх поменших островів довкола нього і до всіх континентів, які лежали в його околици."

Серед племен Мая, первісних мешканців Мексика удержала ся по нинішні часи лэгенда, що вони суть потомками якогось Атляна, який прибув до теперішного їх краю з країни, що лежить в напрямі "сходу сонця." Не менше поганський бог, в якого вірили сі племена, іменем Квецалькоатль, се був після представленя старинних Мексиканців білий чоловік, з довгою, сивою бородою. Додати тут належить, що Індіяни Америки не мають майже зовсім ніякого заросту. Він научив — після їх віруваня — азбуки, управильнив старинний мексиканський калэндарь і дав почин до всяких красних штук. І коли сей божок научив сего всего старинних мешканців Мексика, відплив назад на схід в "човні з шкір вужів." І ще і по нинішний день серед Індіянів не тільки Мексика, але цілої північної Америки і Канади, мимо того, що вони в більшій части вже приняли христіяньство, віра в поворот сего лэгендарного божка Квецалькоатля э така сильна, що кождий Індіянин вставши рано звертаэ ся лицем до сходячого сонця і хвилину прислонивши очи рукою вдивляэ ся в синю даль, неначе хоче переконати ся, чи не надходить сей добродій, щоб поновно вибавити індіяньске племя.

І одно ще велике диво, на яке до тепер мало звертано уваги: мова старинних Мая. В одній третій частині своїх слів мова Маїв се старинна грецька мова Гомера. І хто приніс діялэкт Гомера до центральної Америки? Або хто заніс мову старинних Маїв до Греції? Грецька мова се дальше виобразованэ санкриту. Отже чи і мова американських Маїв повстала також з санскриту? Се все питаня, на які до тепер ще нема відповіди.

Та ще більше диво: 13 букв фонетичного альфабету письма старинних мексиканських Маїв се вірне відбитэ відповідних гіэрогліфів староегипетських. Як се витолкувати?

Не менше подиву гідною э незвичайно велика схожість численних старих эврейських слів зі словами Маїв, на означенэ одного і того самого предмету. Спис всіх тих слів містить ся в творі "Північно американські старинности."

Так само в Мексику стрічаэмо ще і нині величезні руїни пірамід, які побудовано зовсім після того самого пляну, що і старинні піраміди в Египті. Старинні піраміди Маїв, які находять ся в околиці Пелнкю на півострові Юкатан своїм точним побудованэм стін після сторін сьвіта, своїми підвалинами а навіть уложенэм внутрішних хідників і коридорів та кімнат суть кропля в кроплю повторенэм пірамід з Египту. Се э накладний доказ, що одні і другі зістали побудовані після одного і того самого пляну. Так жительські поля руїни міст і сьвятинь старинного Мексика подають наглядно сьвідоцтво, що культура Греків і первісних мешканців Мексика вийшла з одного і того самого жерела. Руїни старинного мексиканьского міста Теотігуакан се неначе фотографічна знимка руїн Карнаку. — (Д. буде).

Італія також чекаэ на висліД борби під Верденом.

Рим. — Ціла Італія з запертим віддихом слідить перебіг борби під Верденом. Загальна опінія домагаэсь тійснійшої злуки з Францією, і енергічнійшої участи Італії в війні.

Прихильники Франції заявляють, що вона вийде з теперішної війни найсильнійшою державою в Европі і Італія виграэ на тім, коли вже тепер позискаэ її прихильність.

Чи Ваша передплата за "КАНАДИЭЦЬ" вже заплачена?

ЖИВУЧІСТІ КРОВИ.

Загально признано як факт, що кров відограэ найбільши важну ролю в системі чоловіка і через се ясно що всі повинні найбільше дбати про се. А се можна достигнути в той спосіб, коли внутрішні органи тримати меть ся в здоровлю, чистоті. Так скоро, як навіть най меньша ненормальність заважить ся, уживайте Трінерового Еліксіру Гіркого Вина. Ненормальність може проявитись частковою утратою апетиту, повного віддиху, блюванэм, колькою, запором, але нелегко важте тих проявів. Отсей препарат очистить ваші внутрішности, що саме являть ся найліпшою передумовою чистоти крови. Рівнож він дуже помічний в богатьох слабостях жолудка і кішок, при нервовости і слабостях получених із запором. **Ціна $1. В аптиках.**

JOS. TRINER. Manufacturer
1333 -1339 Str. Ashland Ave
CHICAGO.

На увільненэ болю мушкулів і суставів натерайте місця Лініментом Трінера. **Ціна 70 з пересилкою.**

На право французький преміэр Браэнт, — на ліво головний вожд французьких війск Джофр.

РУСКА БУЧЕРНЯ І ГРОСЕРНЯ

Зайдіть, а все там дістанете тано і добре, як: Овочі сьвіже мясо, вудженину і старокраэві ковбаси з чесником.

S. NYCHKA. 10315 -- 96 ST.
EDMONTON. ALTA

МАЭТЕ НА ПРОДАЖ ЧИ НА ЗАМІНУ ФАРМУ ЧИ ЛОТУ?

Опишіть, що э на вашій фармі, яка земля, будинки, кілько з'ораного а скілько можна з оріти, чи э ліс, сіножать і як далеко від стациї.

За кілько хотілиб продати чи за що міняти.

Адресуйте так:

FARMS EXCHANGE CO.
10336 96 St. Edmonton, Alta.

НОВИНКИ.

Париж. — Парляментарний кореспондент обговорюючи загальне положенэ каже:

"Тиждень э критичним і найважнійшим тижднем в цілій війні. Однак я вірю, що алїянти видержать напір і вийдуть з борби остаточно побідниками. По місяцях страшної непевности настали дні методично зорганізованого опору. В хвилї, коли ми з гордостию дивимось на нашу армію під Верденом, в Сальоніках приготовляэсь до акції також велика армія. Сильна злука алїянтів запевнить їм побіду. Ми мусимо працювати ніч і день, щоби достарчити всего, що потребуэ військова управа."

ЗА ПІДДЕРЖАНЭМ КОЗАЧОЇ ТРАДИЦІЇ.

Отаман кубанського козачого війська, ген. Бабич видав дня 1 січня ось такий приказ: "Відповідно до 855-ої статї 7-ої книги збору воэнних постанов з 1899 р., видано 1907 р., мають усї генерали, штабові і вищі офіцири та рядовики всіх родів війська, як також усї цивільні урядники військової управи, носити вуси. Тимчасом бувало не раз таке, особливо в останніх часах, що в мене являли ся не тільки офіциря, але й рядовики з голеними вусами. Добачуючи в сім нарушенэ традицій порученого мені війська як потомків Запорожа, котрі були горді на свої вуси так, що без вусий козак викликав між ними посміх, прошу начальників груп і отаманів відділів порученого мені війська звернути свою увагу нате нарушуванэ закона з боку офіцерів і рядовиків і безумовно не допускати на будуче, щоб голено або підстригано вуси. Инакше я буду приневолений потягнути винуватих до відвічальности". — Се безперечно симпатичний прояв, що ген. Бабич стараэть ся про збереганэ запороськоЇ традиції серед кубанського козачого війська, тільки-ж не повинно воно обмежувати ся на самім ношеню довгих вусів.....

КИЭВСЬКІ ЛЭГЕНДИ.

Відомий російський письменник В. Дорошевич помістив під тим заголовком цікавий фейлэтон у "Русскім Слові" (ч. 241), який дозволяэ нам вглянути в душу Киянина й загалом українського селянина.

Дорошевич малюэ ярко місцеві настрої, які переживали вищі й низші верстви людности на Україні, та не щадить зовсім слів, аби виказати місцеве недовіра до сили російського війска й респект перед австрійсько-німецькою армією.

Інтелїгентні круги були просто за хоплені нечуваною панікою і гістеріэю. Люде продавали, що могли за безцінь, штурмували вагони та впихали ся не тільки дверми, але й вікнами, розбиваючи шиби. В безтямі бігали за білэтами, обіцюючи великі суми за місце третьої кляси. Всі були в горячці. За готелеві кімнати платило ся по 15 карбованців, театри були переповнені людьми, нездібними до жадної роботи, ювелїри заробляли міліони, використовуючи горячку людий, що вічно тільки оглядали ся за видними людьми та з їх присутности в місті вносили про хвилеву безпеку. Міліонер Бродський і польський граф Осип Потоцький грали ролю "термометрів."

Рівночасно заворушив ся і простий народ і між ними зачали розходити ся небезпечні лэгенди. На Курінівці юродивий Федьо, що мав славу "прозорливого" та "провидця", став "обявляти", що "прийдуть на Київ вороги й тридні будуть поїти коней у Дніпрі." Його замкнули за се пророцтво, одначе се наніщо не придало ся, бо "обявленэ" скоро розійшло ся по городі, перекинуло ся на другий бік Дніпра й пійшло дальше по чернигівській губернії.

Затим пішов новий товір, що дзвони та святі мощі вивозять. Нова чутка розійшла ся скоро по околиці, прибираючи всілякі форми. "Лаврську дзвіницю забрали з усіми дзвонами" — говорили люде не тільки в Київі, але й у Чирнигівщині. "Якжеж се можливо? — питав автор чернигівських людий. — "Анжинери вже знають як" — відповідали люди.

За час розійшла ся нова поголоска.

Дзвіниця сама пішла. Зняла ся нічию й пішла.

— Хто-ж се бачив?

— Ніхто не бачив. Задумали з неї здіймити дзвони та стали ладити ся. Тільки все нідочого. Звяжуть шнури, — шнури порвуть ся; приладять дошки, дошки падуть як дряглі. Так цілий день намучили ся й нічого не вдіяли. А як настала ніч, то вона, Матінко, підняла ся в повітрэ й пішла повітрэм. Милость Божа, щоб людей не подавити. І тихо так, що ані один дзвін не задзвенїв. А як дійшла вона до Білих Гір, що під Харковом, то там, на Білих Горах і стала. І вдарили наній усі дзвони. Усі нараз, без дзвонаря. Тішать ся, що втікли від ворога. І стоїть вона по нинішний день на Білих Горах.

Очевидно, на се найшли ся зараз очевидці. Люде з Броварів не бачили вже Лаврської дзвіниці.

Сі настрої й лэгенди мусїли занепокоїти російські круги й вони постарали ся скоро пустити в обіг нову лэгенду, зовсім противного змісту, про яку оповідаэ Дорошевич:

Захотіли вивести святі мощі з Київа, щоби ворог над ними не насьміяв ся. Мощі зелізницею годі перевозити; треба їх або на руках нести або пустити, щоб плили по ріці. Зібрали ся монахи, відсьпівали над мощами молебні та приступили. Тільки котру руку не візьмуть, словом якби до землї приросла. Ані на волосок не можна підняти. І ще помолили ся й порішили взяти й понести мощі Івана Многострадального, сподіваючи ся, що иньші святі підуть за ним.

Іван Многострадальний був великим подвижником, котрий щоб побороти свою плоть, закопав ся в землю по пояс, чи по саму шию, й так і помер, похоронивши за живого своэ тіло. Тут його мощі спочивають.

Відсьпівали монахи молебен і забрали ся до діла. Одначе Іван Многострадальний не хотів покинути землї, в якій страдав, і не думав покидати Київа, хоча монахи тридні з молитвами й сльозами трудили ся.

Святі мощі не хочуть кидати Київа-города — пішло знову між людьми. Значить немаэ страху для города перед ворогом, коли сьвяті мощі не хочуть утікати, — розійшло ся дальше по Київщині й Чернигівщині.

І нарід успокоїв ся, успокоїв ся аж до часу, коли його заворушать нові лэгенди.

Канадийці вправляють ся до борби на шаблї.

РОДИМЦІ.

Чи хочете забезпечитись на $1000.00 на випадок: каліцтва тяжкої слабости, або смерти?

Єли так, то вступайте в члени до **Українського Запомогового Товариства в Канадї.**

Вписавшись в члени **Укр. Зап. Тов. в Канадї,** Ви забезпечите себе і свою родину, бо на випадок каліцтва, або тяжкої слабости дістанете запомогу; а в разї смерти, Ваша родина чи спадкоэмці дістають посмертне.

Членьске платить ся лише через 20 років по 10 дол. на рік. По 20 роках член перестаэ платити, однак э членом і маэ право до запомоги на $1.000.

Членом товариства може бути кожда здорова особа, мущина чи женщина, скінчивши 16 ане більше, як 45 років свого житя.

Ціль тов. гарна і пожиточна тому кождий Українець і Українка повинні належати до Укр. Зап. Тов. в Канаді.

Памятайте Родимці, що в зєдности сила, а помагати собі взаїмно то се діло святе.

Ті, що хочуть вступити в члени або занятись зорганізованэм Відділу по других містечках, фармах і містах, зволять писати на адресу:

THE UKRAINIAN BENEVOLENT SOCIETY OF CANADA 9717 Jasper Ave. Edmonton, Alta.

[redacted]

„Канадиець" Религійно-моральний ТИЖДНЕВНИК. Передплата на рік лише $1.

Канадиець

THE CANADIAN

"THE CANADIAN" 10336 -- 96 ST. Edmonton, -- Alberta. Advertising rates furnished on application. All kinds of job printing done.

РІК V. Ч. 18. EDMONTON, 17. OF MAY. 1916. VOL. V. No. 18.

COLLECTION Newspapers & Periodicals

Новинки.

150.000 Альбанців згинуло з голоду.

Париж. — Секретар альбанського запомогового комітету, Вілліям Говард з Нюйорку, доносить, що протягом вісімнайцятьох місяців згинуло в Албанії 150.000 людий з голоду, а правдоподібно умре ще пів міліона, заки обставини в краю поправлять ся.

Петроград 13 мая. — Німці розпочали страшну канонаду між Якобстадтом а Ригою. Се даэ здогадуватись, що Німці задумують вдарити в сю сторону, бо навіть стягнули кілька сьвіжих дивізий. Німецкі приготованя мають на цїли здобути надбалтійську пристань Ригу, на яку мають вдарити відразу з моря і зі суші.

Копенгага 15 мая. — Сильна німецька фльотиля, яка виїхала з Кіль і старалась перебити на балтийске море, коли лише побачила більшу скількість анг. субмарін, сейчас повернула туди звідки виїхала. По дорозї зловила кілька шведских кораблїв, яких забрала до німецьких портів.

Лондон, 16 мая. — Доносять з Міляну, Італії, що на островах Середземного моря відкрито підставові точки австрийских субмарін. Сі підставові точки для авс. субмарін знаходились на островах Марса і Мореца, які заняли Італійці. Тут Італійці знайшли в надбережних печерах велику скількість мяса в кенах і иньшої поживи, а в руїнах будинків відкрито много гасоліни.

В ресторанті згинуло 12 осіб.

Аврон, Огійо. 15 мая. — Два найцять осіб згинуло а майже три рази стілько зістало страшно покалїчених, коли будинок, в якім містив ся кристал ресторант, завалив ся.

Причиною заваленя ся, було се, що поблизько динамітом розсаджувано землю. Здаэсь, що через помилку дано більше динаміту як було треба і через се потерпіло так богато людий. Між убитими і раненими э много женьщин і дітий. Будинок завалив ся підчас вбіду, коли в ресторанті було повно людий.

В Англії будують Цепеліни.

На одну з інтерпеляцій в англійськім парляменті заявив вчера секретар фінансів англійської адміралїції, що тепер в Англії почато будову численних воздушних бальонів типу цепеліна. Однак рівночасно заявив, що він не э в силї зрадити, кілько таких бальонів тепер будуэ ся.

Вейнрайт 14 мая. — Шіснайцять літий син забив тут свого батька зі стрільби. Кажуть, що син виступив зі стрільбою в обороні мами, якій грозив побитэм пяний батько.

Новий командант оборони.

В сім критичнім часї обняв команду над обороною Вердену новий генерал Нувел. Тепер він числить 60 літ і свою величаву карієру зробив підчас сеї війни. Перед вибухом він був командантом регіменту артилэрії. За кілька місяців головний вожд Жофре підніс його до степеня генерала бригади, а в місяць пізнійше іменував його командантом 3-ої армії.

Попередному оборонцеви Вердену, генералови Петен віддано начальну команду над групою армій у відтинку Суасон-Верден.

Заворушенэ між інтернованими

Кохрейн Онт. 16 мая. — Оден забитий а девять тяжко ранених яко наслідок заворушеня між австрийськими інтернованими в Копюскейсінг кемпі.

Причиною сеї катастрофи було се: З кемпи Петавави привезено около 300 австрийських полонених, до кемпи Копюскейсінг, головно тих, які в кемпі Петававо не хотіли йти до роботи і через се були причиною многих клопотів. Коли привезено їх до Копюкейсінг, управитель кемпи прикликав до себе провідників і радив їм не підбурювати інтернованих, бо таке підбурюванэ може тяжко відбитись на інтернованих як і на них самих.

Коли інтерновані довідались, що їх провідників покликано до управителя і предчуваючи мабуть в тім щось злого, кинулись на своїх сторожів і виязалась бійка. Жовніри почали стріляти і уживати багнета. Неспокій тривав через кілька годин в якім брало участь около 900 інтернованих головно з Австрії. Тепер ведесь строге слідство, що було причиною сего неспокою.

ДОБРІ СОЮЗНИКИ.

Тепер можна часто побачити на улицях Парижа такі групи жовнірів. — Від ліва: інфантерист, франц. і брит., відтак кавалэрист бельгійский і британський.

В парку буйволів на Вейрат э тепер 2077 штук буйволів.

Парк заложено в 1909 році і тоді пущено в загороджений парк лише 629 штук. За сім літ число зросло більше як три рази.

Всі, що хотять голосувати сего року при міских виборах мають зареджеструватись, без взгляду на се чи мають в місті проперти чи ні і то так мущини як і женьщини.

Реджестрация починаэсь від 1-го червня а потреваэ до 7.

В суботу в полудне кинулась 20 літна дівчина Едита Модерсол з гай левел моста до Саскачевану. Мимо всіх старань поліції, тіла Едити эще не зловлено, мимо сего що поліция береже всіх мостів по низше гай-левел моста а крім сего їздять по ріці човнами.

Динатка була дочкою одного фармера Шведа з околиць Вінтербурн. Через два роки була заручена з молодим Шведом Джансоном, який працюэ в Річі Кол компанії. Едита написала лист до Джансона, що она не любить його тепер так як колись, тому зовсім не думаэ за него виходити замуж і т. д. а вкінци заявила, що нім він сей лист перечитаэ то она буде вже знаходитись на дні Саскачевану.

Утопленниця скочила з гай-левел до води аж з найвисшої точки, тоэ звідти, куди йде стріткара і трен.

ЦІНИ ЗБІЖА В АЛЬБЕРТІ.

Пшениця.

1. №	Норден	— 0.98 буш.
2. №	„	— — 0.96 „
3. №	„	— — 0.91 „
4. №	„	— — 0.86 „
5. №	„	— — 0.78 „
6. №	„	— — 0.70 „

Овес.

2. № — — — —	0.33 і пів цт.
3. №. — — — — —	0.30 цт.